

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΤΥΧΙΚΟΣ"
Τ.Θ. 53 100 - 142 10 ΑΘΗΝΑ

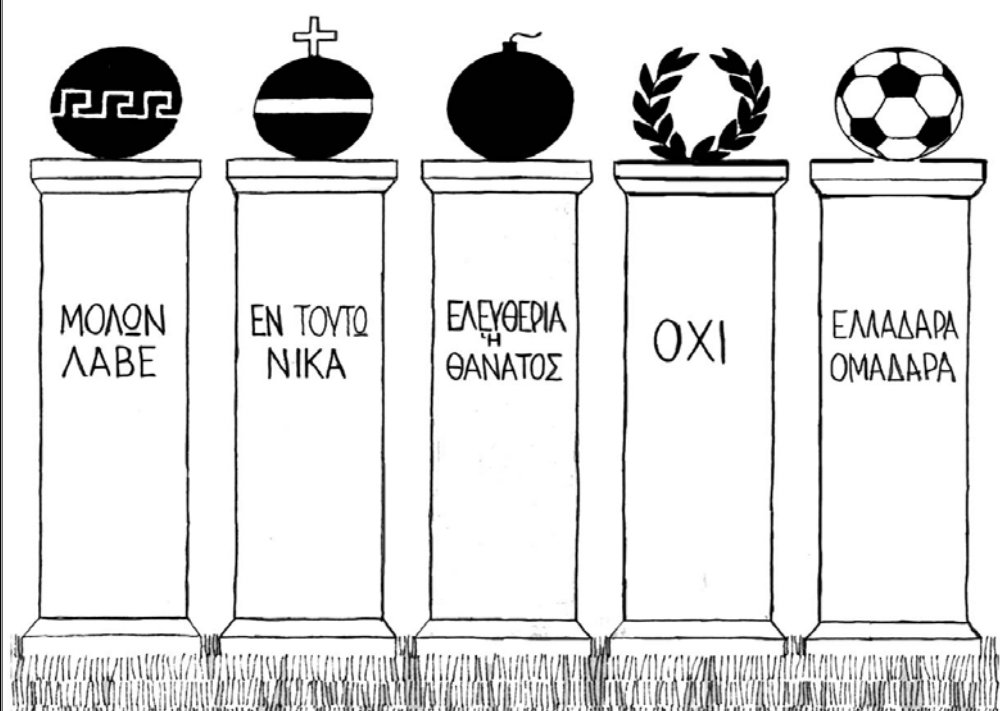
"TYCHICUS" MAGAZINE
P.O.Box 53100, GR-14210 ATHENS

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2004

No 181

ΤΑ ΙΕΡΑ ΚΑΙ ΟΣΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Του ΚΥΡ από την «Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία» (4-7-04)

ΑΝ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΟΘΕΙ ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΙ
IF UNDELIVERED PLEASE RETURN

Το περιοδικό ΤΥΧΙΚΟΣ δεν πωλείται.
Απευθύνεται μόνο σ' αυτούς που εκτιμούν την προσφορά του.

- ❗ **Α ν α ν ε ώ σ τ ε** την εγγραφή μου με τα στοιχεία της ετικέτας (όπισθεν).
❗ **Δ ι ο ρ θ ώ σ τ ε** τα στοιχεία μου όπως παρακάτω:

ΕΠΩΝΥΜΟ:		ΟΝΟΜΑ:
ΟΔΟΣ:	ΑΡ.:	ΤΗΛΕΦΩΝΟ: ( )
ΠΟΛΗ:	ΤΑΧ.ΚΩΔ.:	FAX : ( )
ΧΩΡΑ:	E-MAIL:	

- ❗ **Γ ρ ά ψ τ ε** στον πίνακα παραληπτών τον παρακάτω φίλο μου:
(Χρησιμοποιείτε και άλλο χαρτί για περισσότερα ονόματα)

ΕΠΩΝΥΜΟ:		ΟΝΟΜΑ:
ΟΔΟΣ:	ΑΡ.:	ΤΗΛΕΦΩΝΟ: ( )
ΠΟΛΗ:	ΤΑΧ.ΚΩΔ.:	FAX : ( )
ΧΩΡΑ:	E-MAIL:	

- ❗ **Θέλω τα Παραρτήματα**
Παρακαλούμε σημειώστε (X)
(Στέλνονται μόνο όταν κυκλοφορούν)

"ΝΕΑ & ΠΑΛΑΙΑ"

☐
ΝΑΙ☐
ΟΧΙ

"ΕΥΤΥΧΟΣ"

☐
ΝΑΙ☐
ΟΧΙ

ΓΝΩΡΙΖΩ ΟΤΙ ΔΕΝ ΕΧΩ ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ, ΟΜΩΣ ΕΠΙΘΥΜΩ ΝΑ ΠΡΟΣΦΕΡΩ ΓΙΑ ΤΑ ΕΞΟΔΑ:

ΕΣΩΚΛΕΙΩ: _____ ΣΤΕΛΝΩ ΕΠΙΤΑΓΗ _____ ΚΑΤΕΘΕΣΑ ΣΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ (*) _____
(*) ALPHA BANK (Λογαριασμός 137-00-2310000636)

- Για περιορισμό των εξόδων, οι αποδείξεις αποστέλλονται μόνο εφόσον το ζητήσετε εδώ:
ΝΑΙ! ☐ **Θέλω να μου στείλετε την απόδειξη ταχυδρομικά.**

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ

___/___/200__

ΥΠΟΓΡΑΦΗ
(Είναι απαραίτητη)

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ: Το γραφείο του "Τ" διατηρεί αρχείο προσωπικών στοιχείων (διευθύνσεις, τηλ/να κ.λπ.) για την παρακολούθηση διεκπεραίωσης του περιοδικού και στατιστικούς λόγους. Τα στοιχεία αυτά δεν διατίθενται σε κανέναν άλλο. Αν για οποιοδήποτε λόγο επιθυμείτε τη διαγραφή σας, παρακαλούμε να μας το γνωρίσετε με συστημένη επιστολή σας. ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ ΚΩΣΤΕ ΚΑΙ ΣΤΕΙΛΤΕ ΟΛΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΞΕΚΟΛΛΗΣΤΕ ΤΗΝ ΕΤΙΚΕΤΑ

ΤΥΧΙΚΟΣ

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΝΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ
πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή
ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΟΥ ΕΝΩΝΕΙ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΟΥΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ : Τ. Θ. 53 100 – 142 10 ΑΘΗΝΑ

• Κοχύλια ... και εκκλησιαστικά κτίρια	Σελ. 4
• Γιατί δεν με συγκινούν οι Ο.Α.	Σελ. 6
• Επίθεση ή Άμυνα;	Σελ. 8
• ΜΙΑ 2η ΜΑΤΙΑ	Σελ. 18
❶ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΗ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ; ❶ ΟΤΑΝ ΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ (1)	
❶ ΟΤΑΝ ΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ (2) ❶ Η ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ ΦΛΟΓΑ ΓΩΝ ΝΑΖΙ	
• ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΕΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ	
• Τον πρόσεξε κανείς;	Σελ. 16
• Ο κίνδυνος του επαγγελματισμού... ..	Σελ. 18
• Η Εκκλησία... «Πρακτορείο εισιτηρίων για αιώνια εκδρομή»	Σελ. 20
• Η πιο τρελή ...λογική απόφαση	Σελ. 22
• Ένα το βιβλίο – πολλά τα ερωτήματα.....	Σελ. 25
• «ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ<;>»	Σελ. 28
❶ ΤΑ ΙΕΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΟΣΙΑ... (1) ❶ ΤΑ ΙΕΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΟΣΙΑ... (2) ❶ ΤΑ ΙΕΡΑ	
ΚΑΙ ΤΑ ΟΣΙΑ... (3) ❶ ΤΑ ΠΡΟΒΑΤΑ ΣΤΑ ΙΧΝΗ ΤΟΥ ΠΟΙΜΕΝΑ... ❶ ΠΟΔΟ-	
ΣΦΑΙΡΙΚΟΣ ΕΘΝΙΚΟΣ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ ❶ ΑΛΛΕΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΕΣ ΑΣΤΟΧΙΕΣ	
• ΕΚ ΚΑΡΔΙΑΣ ».	Σελ. 31
❶ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ	
• Περί εξομολογήσεως	Σελ. 32

ἐν ριπή ὀφθαλμοῦ...

ΕΤΟΣ 19 – ΤΕΥΧΟΣ 181/ ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2004

• «ΤΥΧΙΚΟΣ ο αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος εν Κυρίῳ» (Εφ. 6/ς/21, Κολ. 4/δ/7) • Με σύνθημα «πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή» δημοσιεύει θέματα και ειδήσεις χριστιανικού ενδιαφέροντος, μακριά από στενά δογματικά πλαίσια και προκαταλήψεις • Δεν αποτελεί επίσημο ὄργανο • Δεν εκπροσωπεί ούτε υπηρετεί κάποια συγκεκριμένη εκκλησία ή οργάνωση • Δεν αντιπαρατίθεται κανέναν προσωπικά • Αναδημοσίευση κειμένων του περιοδικού είναι ελεύθερη εφόσον δεν περικόπτονται ή αλλοιώνονται. Εξαιρούνται κείμενα που δημοσιεύονται στον «Τ» ύστερα από άδεια του αρχικού τους εκδότη και στα οποία υπάρχει σχετική ένδειξη • **Η αναδημοσίευση κειμένων από και προς τον «Τ» με κανένα τρόπο δεν σημαίνει ταύτιση** • Σε εκτέλεση της εντολής «Δωρεάν δότε» (Ματθ. 10/ι/8) στέλνεται χωρίς πληρωμή σε όποιον δώσει τη διεύθυνσή του • Για προαιρετικές εισφορές εξυπηρετεί η ΤΡΑΠΕΖΑ ALPHA BANK, Λογ/σμός: IBAN GR44-0140-1370-1370-0231-0000-636 / SWIFT: CRBAGRAAXXX • **Ιδιοκτήτης:** «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ» Μη κερδοσκοπικό θρησκευτικό ΝΠΙΔ. Αποφ. Πρωτοδικείου Αθηνών 2873/84. • **Εκδότης:** Β. Βασιλειάδης, Αργυρουπόλεως 12, Ν. Ιωνία, 210-27.73.785. • **Υπεύθ. Τυπογραφείου:** «Α. Σώρης & Σια», Κυψέλη, ΑΙΓΙΝΑ • **Επικοινωνία :** Τ.Θ. 53100, 14210 ΑΘΗΝΑ • ΤΗΛ. 210-277.3785, FAX 210-279.8487 • «TYCHICUS» Bimonthly edition published by «CHRISTIAN TRUTH Non-profit Inc.» • P.O. Box 53100, GR-14210 • ATHENS, GREECE • **Τυπώνεται στην Ελλάδα • Printed in Greece • Not to be sold**

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΜΑΣ ΣΤΟ INTERNET
editor@tyxikos.gr

www.tyxikos.gr

Μια αληθινή σχέση

Κοχύλια ... και εκκλησιαστικά κτίρια

Τα κοχύλια που βρίσκουμε στις ακτές ή το βυθό της θάλασσας, αποτελούν θαύματα της φύσης, έργα του σοφού σχεδιασμού του Δημιουργού. Με πόσο θαυμασμό τα κοιτάζουμε και τα παρατηρούμε, απορώντας άλλοτε για το ωραίο τους σχήμα, άλλοτε για τα καταπληκτικά τους χρώματα και υλικά, και άλλοτε για τη λειτουργικότητα της κατασκευής τους.

Τα κοχύλια είναι μαρτυρίες μιας ζωής που κάποτε υπήρξε αλλά τώρα έπαψε να υφίσταται! Μέσα τους άλλοτε έσφυζε η ζωή και όσο υπήρχε αυτή η ζωή, μεγάλωνε και το κοχύλι. Όταν όμως πεθάνει το ζώο που ζει μέσα στο κοχύλι — και στην πραγματικότητα το δημιουργεί —, αμέσως παύει να μεγαλώνει το εξωτερικό κέλυφος.

Από μόνο του το κοχύλι δεν έχει ζωή γι' αυτό και η φύση το απορρίπτει για ν' ανακυκλωθεί σύντομα στα αρχικά του υλικά ή ν' αποτελέσει δομικό υλικό για τη διαμόρφωση κάποιας υποθαλάσσιας γεωλογικής διαμόρφωσης.

Βέβαια στα κοχύλια της θάλασσας, μετά το θάνατο του ζωντανού οργανισμού, πολλές φορές έρχονται κάποιοι άλλοι οργανισμοί για να φιλοξενηθούν σ' αυτά. Είναι μικρότερα ζώα, ανάμεσα από

*Νεκρό κοχύλι που φιλοξενεί
πάγουρο και θαλάσσια ανεμώνη*

μόνα τους να δημιουργήσουν το κέλυφος που χρειάζονται, και αρκούνται να μπαίνουν στα νεκρά πλέον κοχύλια και να παρουσιάζονται ως "ένοικοι" μιας ξένης κατοικίας και "συνεχιστές" μιας ξένης ζωής...

Τέτοια ζώα είναι κυρίως κάποια καβούρια χωρίς δικό τους κέλυφος, γνωστά με την ονομασία "πάγουροι" ή "Βερνάρδος ο Ερημίτης".

***

Τα κοχύλια μοιάζουν πολύ με τα κτίρια των εκκλησιών και τούτο όχι τόσο για την ομορφιά και πολυτέλεια που διακρίνει και τις δύο κατασκευές — ούτε για τις περιπτώσεις εκείνες που θρησκευτικά κτίρια άλλαξαν χρήση εξαιτίας εχθρικής δράσης — όσο για κάποιες άλλες αιτίες που στην περίπτωση των εκκλησιαστικών κτιρίων είναι κυρίως πνευματικής φύσης.

Βλέπετε τα εκκλησιαστικά κτίρια χτίζονται συνήθως με μεράκι και φροντίδα από κάποιους ζω-

ντανούς πνευματικούς οργανισμούς. Ομάδες ανθρώπων που αναπτύχθηκαν και έζησαν τη ζωή τους σε κάποια εποχή, άλλοτε σημαντική και άλλοτε όχι, και έφτασαν στο ζενίθ. Τότε πλέον δεν μπορούσαν να εξυπηρετηθούν από ένα απλό χώρο, μια μικρή οικοδομή, γι' αυτό και αποφάσισαν να οικοδομήσουν έναν μεγαλύτερο και συνήθως μεγαλοπρεπή εξωτερικό οίκο, ένα εκκλησιαστικό κτίριο, για να στεγάσουν το πλήθος τους και τις δραστηριότητές τους.

Συνήθως όμως τα πράγματα αλλάζουν με την πάροδο των γενεών, και τότε έρχεται η έκπτωση, η αδιαφορία, η διάλυση, το ναδίρ...

***

Ατυχώς — όπως είδαμε και με τα κοχύλια— όσο μεγαλώνει το μέγεθός τους παράλληλα πλησιάζει και το βιολογικό τέλος του οργανισμού που τα οικοδόμησε. Παρόμοια και με τα εκκλησιαστικά κτίρια, όσο πιο μεγάλα γίνονται, τόσο πιο κοντά βρίσκονται στη σκληρή στιγμή του θανάτου τους. Κάποιος παλιός μας δάσκαλος είχε πολύ δίκιο όταν έλεγε ότι: **«Όποιος δεν οικοδομεί την εκκλησία, χτίζει εκκλησιαστικά κτίρια».**

Εκκλησία του εξωτερικού που έχει μετατραπεί σε εστιατόριο πολυτελείας

Σήμερα υπάρχουν στον δυτικό κόσμο αναρίθμητα εκκλησιαστικά κτίρια που ενώ κάποτε χτίστηκαν με θυσίες, κόπους και στερήσεις, απομένουν πια ως μουσειακά μνημεία (στην καλύτερη περίπτωση) ή διατίθενται για άλλες χρήσεις (π.χ. σχολεία, καταστήματα, εστιατόρια κ.λπ.).

Οι άνθρωποι που τα έχτισαν, εκείνοι που εργάστηκαν για να είναι γεμάτα και να λειτουργούν για τον σκοπό που χτίστηκαν, παρήλθαν. Οι απόγονοί τους συνήθως δεν αισθάνονται το ίδιο ενδιαφέρον και αμελούν, αν και για κάποιο διάστημα συνεχίζουν τη λειτουργία τους κυρίως για λόγους συναισθηματικούς. Οι μεταγενέστεροι, όμως, λόγω της αδιαφορίας και του κόστους συντήρησης, φροντίζουν να τα διαθέσουν σε άλλες χρήσεις...

Το κτίριο βέβαια είναι άψυχο και συναισθηματικά ψυχρό, για τούτο και δεν διαμαρτύρεται αν το χρησιμοποιούν για εκκλησία ή για εστιατόριο. Αναμφίβολα, όμως, είναι κατάληγμα για μια εκκλησία —εννοούμε τους ανθρώπους— να αφήνουν τόσο απαξιωτικά να αλλάζει χρήση απέναντι στην αρχική του οικοδόμηση ένα κτίριο όπου κάποτε λατρεύτηκε ο Θεός.

«...διά πολλών μαρτύρων»

Γιατί δεν με συγκινούν οι Ο.Α.

Με συνείδηση ότι ίσως γινόμαστε κουραστικοί, παρουσιάζουμε ένα ακόμη κείμενο για τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Το κάνουμε επειδή πιστεύουμε ότι το ζήτημα αυτό είναι άκρως θρησκευτικό. ☛

Βλέπω την κυβέρνηση μας να σκοτώνεται, για να τελειώσει έγκαιρα τα Ολυμπιακά έργα, βλέπω και τους αθλητές μας να κάνουν υπεράνθρωπες προσπάθειες, για να είναι σε θέση να πάρουν τα μετάλλια και να δοξάσουν την πατρίδα τους, βλέπω και τα τρισεκατομμύρια που ξοδεύονται και θα ξοδευτούν για την πραγματοποίηση των Ολυμπιακών Αγώνων και... προσπαθώ να φιλοτιμηθώ τουλάχιστον στο συναισθηματικό επίπεδο να συμμεριστώ κάπως την αγωνία και τις προσδοκίες των ενδιαφερομένων. Ε, δεν το καταφέρνω και ψάχνομαι για να βρω την αιτία.

Ξέρω από τα διαβάσματά μου ότι οι αρχαίοι Ολυμπιακοί Αγώνες ήταν το πανηγύρι προς τιμήν του “Ολυμπίου Διός. Αυτή η αναφορά των αγώνων στη θρησκεία τους έδινε την αξιοπρέπεια του ιερού. Τώρα η αναφορά γίνεται προς την ατομική φήμη και τη φήμη της χώρας που στέλνει τον αθλητή.

Ως εκεί ουσιαστικά έφτανε και το όραμα των αρχαίων Ολυμπιακών Αγώνων, γιατί μετά τη ζωή αυτή για τους αρ-

χαίους τα πάντα ήταν μαύρα για δικαίους και αδίκους. Κι όμως ο θρησκευτικός χαρακτήρας των αγώνων ήταν μια ασυνείδητη έξοδος από το στενό κύκλο της πρόσκαιρης αυτής ζωής. Τώρα όμως εμείς που έχουμε ένα όραμα ζωής πέρα απ’ αυτό το στενό φράχτη που λέγεται επίγεια ζωή, έχουμε κάθε δυνατότητα - και υποχρέωση - να κάνουμε τους αθλητικούς αγώνες έκφραση αυτού του οράματος, εικονισμό της μεγάλης άθλησης της ζωής.

Και οι αρχαίοι αγώνες χρειάζονταν το χρήμα για να οργανωθούν. Οι δικοί μας όμως Ολυμπιακοί κολυμπούν μέσα σ’ ένα τέτοιο πακτωλό χρημάτων, ώστε είναι αδύνατο να σταθεί η πλάστιγγα της ισορροπίας και να μην υπηρετούν τώρα οι αγώνες τους μεγάλους χορηγούς των εκατομμυρίων ευρώ και δολαρίων.

Θα μπορούσα να δεχτώ τους “Ολυμπιακούς Αγώνες σαν μια παγκόσμια γιορτή και γιορτή είναι το ξεχείλισμα της χαράς και της ικανοποίησης ότι κάτι έχουμε καταφέρει απ’ τα χρέη μας, κάποια συνείδηση προσέγγισης και ανθρωπίνης κοινωνίας έχουμε φτάσει ή έστω έ-

χουμε φτάσει να τα παραδεχτούμε τουλάχιστον.

Ούτε όμως στον αρχαίο ελληνικό κόσμο προσέφεραν αυτή την υπηρεσία οι "Ολυμπιακοί Αγώνες, γιατί δε μαθαίνουμε από την Ιστορία καμιά αποτροπή πολέμου, ούτε και στα χρόνια τα δικά μας μετά την ανασύσταση ίδρωσε το αυτί κανενός γερακιού των παγκοσμίων και των περιφερειακών πολέμων, επειδή ήρθε η ώρα των "Ολυμπιακών "Αγώνων.

Σήμερα οι καρδιές μας οφείλουν να είναι ματωμένες από τις ειδικές σφαγές και τους φοβερότατους πολέμους, από την αδιότακτη τρομοκρατία, από την επιβλαβή για όλη την ανθρωπότητα εγκατάλειψη της Αφρικής στην αθλιότητα της, από τη ρητή και συνειδητή εγκατάλειψη κι αυτής της φύσης στη διαστροφή και στον όλεθρο της, από τους θανάτους χιλιάδων παιδιών από κακομεταχείριση μέσα στις ευημερούσες κοινωνίες μας, από την απαράδεκτη εμπορία ανθρωπίνων σωμάτων τόσο από τους σωματεμπόρους όσο και από τους δουλεμπόρους, από την αποτυχία μας να αποσπώσουμε τη νεολαία μας από τα παραισθησιογόνα... δεν τελειώνουν οι μαχαιριές που χτυπούν και πρέπει να χτυπούν τις καρδιές μας.

Δεν ξέρω πόσο μεγάλη είναι η υπομονή του αδικημένου κόσμου. Θα 'θελα να ρωτηθούν οι μανάδες της Παλαιστίνης, οι μανάδες του Ιράκ και του Αφγανιστάν, οι

μανάδες της Σερβίας, της Αφρικής και όλου του πονεμένου κόσμου και μαζί μ' αυτές οι μανάδες των Η.Π.Α. και της Βρετανίας που τα παιδιά τους σκοτώθηκαν τόσο μακριά από τα σύνορα της πατρίδας τους· ήθελα να ρωτηθούν αυτές οι μανάδες αν μάς επιτρέπουν μια τέτοια παγκόσμια γιορτή, όπου θα δακρύσουν μάτια από συγκίνηση για τιμώμενες πατρίδες που όμως σφαγιάσαν και σφαγιάζουν αθώες υπάρξεις σε τόσα μέρη του πλανήτη.

Όσοι θα κάθονται στα στάδια μας και θα χειροκροτούν τους λαμπρούς αθλητές, θα πρέπει να διαθέτουν την εξαιρετική ικανότητα να ξεχνούν τις οίμωγές τους και τόσο αδικημένων ανθρώπων.

Όταν ήμασταν ακόμα απλοί επαρχιώτες, ματαιώναμε ένα πανηγύρι, αν στη γειτονιά μας υπήρχε ένα πρόσφατο βαρύ πένθος. Είχαμε ακόμα φιλότιμο. Τώρα οι μεγάλες και ισχυρές χώρες που αρνήθηκαν να καταδικάσουν τη βία στο Ντάρμπαν, που αρνήθηκαν να σώσουν τη φύση στο Ρίο και στο Κυότο, θα έρθουν να πηδήσουν τα ξύλινα εμπόδια και να ρίξουν ακόντια μαζί με τους άλλους λαούς σαν να τους υπολογίζουν τάχα;

Ολυμπιακούς Αγώνες χωρίς φιλότιμο και με σαρκαστική κοροϊδία των ισχυρών... μπορεί να τους περιμένω με ενθουσιασμό;

Άρθρο του Φιλολόγου κ Κ. ΓΑΝΩΤΗ στο Περιοδικό «Πειραϊκή Εκκλησία», Οκτώβριος 2003, σελ. 25.

Έναντι των παραπάνω υγιών θέσεων, ο Αρχιεπίσκοπος προτίμησε να καλέσει στη Μητρόπολη αθλητές της Εθνικής Ολυμπιακής Ομάδας για να τους ευλογήσει και να τους ευχηθεί ΝΑ ΝΙΚΗΣΟΥΝ ΩΣ ΕΛΛΗΝΕΣ... καταπατώντας τα ιδεώδη τα οποία θα ορκιστούν να υπηρετήσουν!...

Επίθεση ή Άμυνα;

Υπάρχει μια κίνηση που τα τελευταία χρόνια ήρθε από το εξωτερικό και στην Ελλάδα, σύμφωνα με την οποία στη γη διαδραματίζεται ένας παράξενος “πνευματικός πόλεμος”, στον οποίο καλούνται να πάρουν μέρος οι πιστοί με διάφορους τρόπους.

Ως εδώ δεν υπάρχει κάτι καινούργιο, αφού και η Βίβλος και η Εκκλησία ανέκαθεν μιλούσαν για μια τέτοια “μάχη” που γίνεται με επίκεντρο τον πιστό και την πνευματική του ζωή.

Το καινούργιο στην υπόθεση είναι ότι οι νέοι αυτοί “δάσκαλοι” μεταθέτουν το επίκεντρο αυτού του πολέμου από το άτομο στην κοινωνία, και καλούν τους μαθητές τους να ΠΟΛΕΜΗΣΟΥΝ τον Διάβολο και τις δυνάμεις του στον κόσμο.

Στην αντίληψή τους, κάθε κακό οφείλεται σε κάποιο δαιμόνιο και επίσης το γεγονός ότι οι άνθρωποι δεν αποδέχονται μαζικά το Ευαγγέλιο του Χριστού είναι ζήτημα κατοχής τους από διάφορα πονηρά πνεύματα, τα οποία οι οπαδοί καλούνται να πολεμήσουν με διάφορους τρόπους – ανάλογα με την δογματική της κάθε ομάδας.

Χωρίς αμφιβολία, πάντα βρίσκονται κάποια εδάφια τελικά, που δήθεν υποστηρίζουν –ή κάποιοι επιτιθέοι “τα κάνουν” να υποστηρίζουν– τις απόψεις και

ιδέες όλων των αιρετικών. Το ίδιο ισχύει και στην προκειμένη ξένη διδασκαλία, που για να την αναλύσουμε θα χρειαζόνταν πολλές σελίδες, όσες ίσως και τα πολυάριθμα βιβλία που κυκλοφορούν για τη διάδοσή της και τα ποικιλώνυμα κινήματα που την διαδίδουν.

Στο παρόν σημείωμα περιοριζόμαστε να ελέγξουμε στο φως της Βίβλου μόνο ένα σημείο. Στο κεφάλαιο 10/ι από το βιβλίο του προφήτη Δανιήλ, μνημονεύονται «ο άρχων της βασιλείας της Περσίας», οι «**βασιλείς της Περσίας**» και «ο άρχων της Ελλάδος» και επίσης αναφέρεται ότι υπήρξε αντίσταση προς τον άγγελο Γαβριήλ και την αποστολή που είχε λάβει, και χρειάστηκε η επέμβαση του αρχαγγέλου Μιχαήλ για να μπορέσει να συνεχίσει το έργο του.

Από αυτή την περικοπή και τα συμφραζόμενά της, κάποιοι καταλήγουν στο συμπέρασμα, ότι για κάθε λαό και έθνος υπάρχει κάποιος αγαθός άγγελος διορισμένος από τον Θεό για να επιβλέπει τις υποθέσεις Του, ενώ παράλληλα ο Διάβολος –ως άρχων και θεός του κόσμου τούτου (Ιωάν. 12/ιβ/31, 14/ιδ/20, 16/ις/11, Β΄ Κορ. 4/δ/4)– έχει τοποθετήσει δικά του όρ-

γανα για να αντιστρατευθεί στο έργο του Θεού.

Διδάσκεται, λοιπόν, ότι οι άνθρωποι, οι πόλεις και οι χώρες, βρίσκονται κάτω από την κατοχή πονηρών πνευμάτων, τα οποία οι χριστιανοί καλούνται “να πολεμήσουν, να επιτιμήσουν και τελικά να εκδιώξουν”, ώστε οι περιοχές αυτές “να απελευθερωθούν” και οι άνθρωποί τους στη συνέχεια να γίνουν αποδέκτες του Ευαγγελίου.

Δεν θα ασχοληθούμε εδώ για να αναλύσουμε τα υπέρ και κατά αυτής της άποψης, μόνο σημειώνουμε πόσο θυμίζει τη διαρχία της ζωροαστρικής θρησκείας (Δυαδισμός=φιλοσοφική θεωρία της θρησκείας του Ζωροάστρη, που δέχεται την ύπαρξη δύο αρχών που διέπουν τον κόσμο). Την χρησιμοποιούμε απλά για τις ανάγκες της παρούσας συζήτησης και ρωτάμε: Από πού προκύπτει ότι οι χριστιανοί έχουν καθήκον να πολεμήσουν με τέτοιες δυνάμεις –αν όντως υπάρχουν– και να “πάρουν” από αυτές την εξουσία που έχουν πάνω στους λαούς της γης;

Ο πιστός δεν έλαβε εντολή επιθετικού πολέμου

Από όσο μπορούμε να γνωρίζουμε, ΠΟΥΘΕΝΑ ΣΤΗ ΒΙΒΛΟ δεν αναφέρεται κάποια σχετική εντολή. Πουθενά ο λόγος του Θεού δεν μας καλεί σε εκστρατεία κατά των δυνάμεων του σκότους που εξουσιάζουν αυτή τη γη και τους λαούς της.

Σε όλες τις “στρατιωτικές” περικοπές της Καινής Διαθήκης, ο πιστός καλείται να πολεμήσει μια μάχη προσωπική, ο ίδιος με τον πνευματικό του εχθρό. Αν και χρησιμοποιούνται ρήματα πληθυντικού

αριθμού –π.χ. «η μάχη ημών», «αντιστάθητε εις τον διάβολον», «μη δίδετε τόπον εις τον διάβολον», «δεν αντεστάθητε έτι μέχρις αίματος» κ.λπ.– σε όλες αυτές τις περιπτώσεις είναι φανερό ότι κάθε πιστός θα πρέπει να ενεργήσει ατομικά, όπως και ατομικά θα πρέπει να προχωρήσει σε θετικές ενέργειες που προτείνονται και οι οποίες είναι αδύνατο να γίνουν συλλογικά.

Επίσης στη μάχη αυτή ο χριστιανός ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΤΙΘΕΜΕΝΟΣ αλλά ΑΜΥΝΟΜΕΝΟΣ. Είναι ενδιαφέρον να τονιστεί από τη διδασκαλία του Παύλου τη σχετική με την πανοπλία του Χριστιανού (Εφεσ. 6/ς), ότι εκείνο που ο Θεός περιμένει από τον πιστό δεν είναι να κατατροπώσει τον εχθρό αλλά ΝΑ ΣΤΑΘΕΙ. Μάλιστα η έκ-

φραση αυτή επαναλαμβάνεται στην ίδια περικοπή τέσσερις φορές: «**Ενδύθητε την πανοπλίαν του Θεού, διά να δυνηθήτε να σταθήτε εναντίον εις τας μεθοδείας του διαβόλου**» (εδ. 11), «**Διὰ τούτο αναλάβετε την πανοπλίαν του Θεού, διά να δυνηθήτε να αντισταθήτε εν τη ημέρα τη πονηρά και αφού καταπολεμήσητε τα πάντα, να σταθήτε**» (εδ. 13) και «**Σταθήτε λοιπόν περιεζωσμένοι την οσφύν σας με αλήθειαν και ενδεδυμένοι τον θώρακα της δικαιοσύνης**» (εδ. 14).

Όταν ο λόγος του Θεού λέει «**σταθήτε**» δεν εννοεί ριχτείτε στη μάχη αλλά παραγγέλλει σταθείτε εκεί που βρίσκεστε, μείνετε στη θέση σας, μην τραπέιτε σε φυγή, μην εγκαταλείψετε! Ένας που κάνει επίθεση δεν μένει στη θέση του αλλά εισχωρεί στις θέσεις του εχθρού. Εδώ όμως ο πιστός καλείται να διατηρήσει τη θέση του· **ΝΑ ΜΕΙΝΕΙ ΣΤΑΘΕΡΟΣ** εκεί που τον έβαλε ο Θεός.

Αν ο σκοπός του πιστού ήταν να επιτεθεί και να εφορμήσει ενάντια στον εχθρό, νομίζει κανείς ότι ο Παύλος δεν θα έγραφε το σωστό ρήμα; Οπωσδήποτε θα το έκανε. Όμως διάλεξε άλλη λέξη, αμυντική και όχι επιθετική, για να ταιριάζει στον πραγματικό χαρακτήρα της μάχης του πιστού.

Αξίζει να σημειωθεί εδώ ότι είναι λάθος η απόδοση του Βάμβα –και όσων τον ακολουθούν– που μεταφράζει τη λέξη «**κατεργασάμενοι**» του αρχαίου κειμένου με το «**καταπολεμήσητε**». Αντίθετα είναι σωστή η απόδοση του Βέλλα και άλλων, που έχουν «αφού εκτελέσετε όλα» καθώς και η ερμηνεία του Τρεμπέλα «αφού εκτελέσετε επακριβώς όλα τα καθήκοντά σας».

Ο Θεός δεν δίνει στο λαό Του όπλα επιθετικά αλλά μόνο αμυντικά

Αν προσέξουμε ποια είναι τα εξαρτήματα της πανοπλίας που ο Θεός δίνει στους χριστιανούς, δεν υπάρχει σ' αυτήν ούτε ένα όπλο επιθετικό, όπως π.χ. ακόντιο, τόξο, βέλος, λόγχη, δόρυ, ξίφος, σφενδόνη κ.λπ., αλλά μόνο αμυντικά: ζώνη, θώρακας, υποδήματα, ασπίδα, περικεφαλαία, μάχαιρα.

Υπάρχει μεγάλη παρεξήγηση όσον αφορά τη λέξη «μάχαιρα» του κειμένου, την οποία κάποιοι λανθασμένα εκλαμβάνουν ως «ξίφος». Το ελληνικό κείμενο της Καινής Διαθήκης χρησιμοποιεί δύο σχετικές λέξεις: μάχαιρα και ρομφαία. (1) Η **μάχαιρα** αναφέρεται σε ένα κοντό μαχαίρι, που χρησιμοποιόταν για διάφορες καθημερινές χρήσεις και πολεμικά μόνο σε μάχη σώμα προς σώμα. Σε μια χώρα υπό ρωμαϊκή κατοχή, όπως ήταν το Ισραήλ, δεν επιτρεπόταν στους υποτελείς να οπλοφορούν, πολύ περισσότερο δεν θα ήταν δυνατό να πωλούνται πολεμικά όπλα, όμως ο Κύριος σύστησε στους μαθητές Του «**όστις δεν έχει ας πωλήση το ιμάτιον αυτού και ας αγοράση μάχαιραν**» (Λουκ. 22/κβ/36). Παρατηρούμε όμως ότι στη συγκεκριμένη στιγμή οι μαθητές του Χριστού είχαν στη διάθεσή τους «**δύο μαχαίρας**» (εδ. 38) και ο Πέτρος τη νύχτα της Γεθσημανή είχε μαζί του «**μάχαιρα**» με την οποία έκοψε το αυτί του δούλου (εδ. 49). Το μικρό μήκος της μάχαιρας εθεωρείτο αυτονόητο, γι' αυτό και στην περίπτωση του αναβάτη του ερυθρού ίππου στην Αποκάλυψη σημειώνεται ότι «**εδόθη εις αυτόν μάχαιρα μεγάλη**» (6/ς/4). (2) Η **ρομφαία**, αντίθετα, ήταν πολύ μακρύ, φαρδύ και δίκοπο ξίφος. Αξίζει εν προκειμένω να σημειώσου-

με ότι ο Χριστός και Λόγος του Θεού στο κεφ. 19/1θ της Αποκάλυψης, δεν φέρει *μάχαιρα* αλλά **«εκ του στόματος αυτού εξέρχεται ρομφαία κοπτερά, διά να κτυπά με αυτήν τα έθνη»** (εδ. 15). Η διαφορά είναι προφανής και εξηγείται από το διαφορετικό έργο που έχει να εκτελέσει στην περίπτωση αυτή, που δεν είναι έργο πρόσκλησης σε σωτηρία αλλά επιβολής τιμωρίας.

Αφού, λοιπόν, ούτε η «μάχαιρα» ήταν όπλο επιθετικό, είναι αδύνατο να λέμε ότι ο Χριστός θα καλούσε τους οπαδούς Του να διεξάγουν επιθετικό πόλεμο χωρίς να τους παρέχει τα ανάλογα μέσα. Ο Παύλος ρωτάει το αυτονόητο: **«Τις ποτέ εκστρατεύει με ίδια αυτού έξοδα;»** (Α' Κορ. 9/θ/7). Κι αν αυτό είναι αναμενόμενο από τους γήινους στρατολόγους, θα μπορούσαμε ποτέ να υποθέσουμε ότι ο ουράνιος Στρατολόγος μας θα είναι λιγότερο δίκαιος; Μη γένοιτο!

Η σωτηρία δεν γίνεται με εξαναγκασμό

Όμως είναι λάθος και η επιμονή που δείχνουν κάποιοι να επικεντρώνουν την προσοχή τους σε κάποιο συγκεκριμένο γεωγραφικό τόπο!

Ας θυμηθούμε εδώ τη συμβουλή που έδωσε ο Κύριος Ιησούς όταν έστειλε τους μαθητές Του να κηρύξουν το Ευαγγέλιο της Βασιλείας. Προβλέποντας το ενδεχόμενο να μην γίνει δεκτό το κήρυγμά τους, είπε: **«Και όσοι δεν σας δεχθώσιν, εξερχόμενοι από της πόλεως εκείνης αποτινάξατε και τον κονιορτόν από των ποδών σας διά μαρτυρίαν κατ' αυτών»** (Λουκ. 9/θ/5). Επίσης όταν μετά την ανάστασή Του ο Κύριος έστειλε τους Αποστόλους στον

κόσμο, τους είπε: **«Υπάγετε εις όλον τον κόσμον και κηρύξατε το ευαγγέλιον εις όλην την κτίσιν»**, για να προσθέσει ευθύς αμέσως **«Όστις πιστεύση και βαπτισθή θέλει σωθή, όστις όμως απιστήση θέλει κατακριθή»** (Μάρκ. 16/ις/15-16).

Αν ο Κύριος είχε στο νου Του αυτά που σήμερα λένε οι ξενόφερτοι “δασκαλοι”, θα έπρεπε να συμβουλευσει ή να διατάξει τους Αποστόλους **“να κηρύξουν πόλεμο”** ενάντια στα πονηρά πνεύματα της κάθε περιοχής, ώσπου τελικά να επιβληθεί το Ευαγγέλιο σε όλα τα άτομα.

Αλλά δεν είναι αυτός ο σκοπός του Θεού. Ο Ιησούς Χριστός από την αρχή τόνισε ότι **«Εάν τις θέλη να έλθη οπίσω μου»** (Ματθ. 16/ις/24) και **«Εάν τις θέλη να κάμη το θέλημα αυτού»** (Ιωάν. 7/ζ/17). Αν ο άνθρωπος θέλει, θα γίνει δεκτός από τον Θεό. Κανένας δεν βιάζεται και σε κανένα δεν επιβάλλεται η χάρη του Θεού. Για τούτο και ο άνθρωπος είναι υπεύθυνος ατομικά για τη στάση του απέναντι στη θεία δωρεά.

Η σωτηρία είναι έργο Θεού και όχι ανθρώπινο

Αν η υπόθεση της σωτηρίας των συνανθρώπων μας εξαρτιόταν όχι από την προσωπική τους ελεύθερη επιλογή αλλά από την επίδραση των πονηρών πνευμάτων και μάλιστα τη δική μας προσευχή, τότε αφενός μεν κανένας άνθρωπος δεν θα μπορούσε να είναι υπεύθυνος για την πνευματική του εξέλιξη, αφετέρου δε όλοι οι πιστοί θα ήταν ένοχοι επειδή δεν έκαναν το “καθήκον” τους.

Ωστόσο, πάνω από κάθε συμπέρασμα που μπορεί να φαίνεται λογικό με το δικό μας νου, υπάρχει ο λόγος του Θεού και η σαφής διδασκαλία που μάς παρέχει. Και από όσο εμείς καταλαβαίνουμε αυτή την διδασκαλία, καμία εντολή, παραίνεση ή προτροπή δεν υπάρχει ώστε οι χριστιανοί να αναλάβουν “έργο” τέτοιας μορφής, μετατοπίζοντας την ευθύνη από τους συνανθρώπους μας είτε στον Θεό –ο Οποίος ως παντοδύναμος και φιλόανθρωπος ασφαλώς και θα έκανε εκείνο που μπορούσε ώστε να ελευθερώσει τους ανθρώπους άσχετα από τη δική μας “δράση”–κι αλίμονο αν ο Θεός της αγάπης άφηνε τους ανθρώπους στον αιώνιο θάνατο επειδή κάποιοι άλλοι άνθρωποι αμέλησαν, καθ’ υπόθεση, να κάνουν το χρέος τους–, είτε στους ίδιους τους πιστούς οι οποίοι θα έπρεπε να νιώθουν ατέλειωτη ενοχή επειδή “δεν κατάφεραν” να σώσουν τον κόσμο “με την προσευχή τους”.

Ουδέ του θέλοντος ουδέ του τρέχοντος

Δεν είναι, λοιπόν, ο Θεός Σωτήρας της ανθρωπότητας, μέσω του Χριστού, ο Οποίος, είναι δηλωμένο ότι **«θέλει να σωθώσι πάντες οι άνθρωποι και να έλθωσιν εις επίγνωσιν της αληθείας»**, ή το έργο ανήκει σε μια μερίδα ανθρώπων που εμποδίζουν τον Θεό, επειδή αυτοί αμέλησαν “να διώξουν τα πονηρά πνεύματα” από κάποιο τόπο; Αυτό είναι και ανακόλουθο και παράλογο και εξωβιβλικό.

Σύμφωνα με τη διδαχή του Παύλου, το ζήτημα της σωτηρίας των ανθρώπων δεν εξαρτάται από τη θέληση ή την προσφορά ή την οικονομική δαπάνη

των συνανθρώπων τους. Ο Απόστολος του Χριστού θα γράψει: **«Δεν είναι του θέλοντος ουδέ του τρέχοντος, αλλά του ελεούντος Θεού»** (Ρωμ. 9/16). Πώς λοιπόν έρχονται οι άνθρωποι αυτοί και εξαρτούν τη σωτηρία του κόσμου από τις δικές τους προσευχές και προσφορές; Και πώς μπορούν να συνταιριάξουν όλα αυτά τα καινά δόγματα με το λόγο του Κυρίου, που είπε για τους μαθητές Του ότι: **«εάν ούτοι σιωπήσωσιν, οι λίθοι θέλουσι φωνάξει»** (Λουκ. 19/14/40);

Όχι! Το έργο του Θεού δεν εξαρτάται ούτε δεσμεύεται από τους ανθρώπους. Αν μάλιστα ο Κύριος είναι σε θέση να ανατρέψει τα σχέδια των αμαρτωλών, αφού **«ο λόγος του Θεού δεν δεσμεύεται»** (Β΄ Τιμ. 2/β/9), πώς είναι δυνατόν να εμποδιστεί από τη δήθεν αμέλεια ή οκνηρία των πιστών;

Το παράδειγμα των Αποστόλων

Αλλά υπάρχει και ένα άλλο σοβαρό ερώτημα: Βλέπουμε πουθενά στην Καινή Διαθήκη τους αποστόλους και μαθητές του Χριστού να κάνουν κάτι σαν αυτό που προτείνουν τούτοι οι σύγχρονοι “ιεραπόστολοι”; Κάθε άλλο! Αντίθετα, μάλιστα, παρακολουθούμε τον απόστολο Παύλο, για τον οποίο έχουμε και τα περισσότερα στοιχεία, όχι μόνο να μην επιχειρεί “να διεκδικήσει” το κράτος του εχθρού αλλά να φεύγει από τον ένα τόπο στον άλλο, αποφεύγοντας να έρθει σε άμεση σύγκρουση με το πνευματικό κατεστημένο της κάθε περιοχής.

Ως το πλέον χαρακτηριστικό παράδειγμα παραθέτουμε την περίπτωση

στους Φιλίππους, όπου ο Παύλος και ο Σίλας αντιμετώπισαν κατά μέτωπον επίθεση του πονηρού στο πρόσωπο της μάντισσας δούλης, και αξίζει να προσέξουμε εδώ πώς αρχικά ο Παύλος δεν έδωσε προσοχή στην παρουσία της κοπέλας, και η επέμβασή του έγινε μόνο μετά από «πολλές ημέρας», όταν αυτό πια έγινε ιδιαίτερα κουραστικό («διαπονηθείς» εδ. 18).

Η πράξη εκείνη είχε ως αποτέλεσμα τον ξυλοδαρμό και εγκλεισμό τους στη φυλακή, όταν όμως ο Θεός τους ελευθέρωσε με θαυμαστό τρόπο, ο Παύλος και η συνοδεία του δεν έμειναν στην πόλη εκείνη για να “πολεμήσουν” με τον Διάβολο, αλλά «εξελθόντες εκ της φυλακής, υπήγον εις τον οίκον της Λυδίας, και ιδόντες τους αδελφούς, παρηγόρησαν αυτούς και ανεχώρησαν» (Πράξ. 16/ις/40).

Το ίδιο έκανε ο Παύλος σε όλες τις περιπτώσεις. Εφάρμοζε ακριβώς εκείνο που είχε διδάξει ο Χριστός και μόλις ο λόγος του συναντούσε αντίσταση πήγαινε σε άλλη πόλη. (Πράξ. 9/θ/25,30, 13/ιγ/13,51, 14/ιδ/6,20, 16/ις/7,40, 17/ιζ/14, 18/ιη/1).

Μήπως θέλει να ισχυριστεί κανείς από αυτούς τους “δασκάλους” ότι ο Παύλος ήταν δειλός ή άσοφος και εκείνοι είναι ανώτεροι από τον απόστολο των εθνών; Ή πρέπει να συμπεράνουμε ότι ο Παύλος δεν έκανε σωστά το έργο του Θεού; Μη γένοιτο!

Επιτέλους ο Παύλος μάς καλεί να τον μιμηθούμε, όπως ο ίδιος μιμήθηκε

τον Χριστό. Οι εν λόγω “καινοδιδάσκαλοι” όμως τίνος την εντολή και το παράδειγμα ακολουθούν; Οπωσδήποτε όχι του Χριστού και των αποστόλων Του...

Ας αφήσουμε, λοιπόν, τους νεοφανείς αυτούς δασκάλους να ασχολούνται με τα “τεχνάσματά” τους και ας κάνουμε το πραγματικά δικό μας καθήκον, όπως μάς το δίδαξε ο ίδιος ο Χριστός: **«Σεις είσθε το φως του κόσμου· πόλις κειμένη επάνω όρους δεν δύναται να κρυφθή· ουδέ ανάπτουσι λύχνον και θέτουσιν αυτόν υπό τον μόδιον, αλλ’ επί τον λυχνοστάτην, και φέγγει εις πάντας τους εν τη οικία. Ούτως ας λάμψη το φως σας έμπροσθεν των ανθρώπων, διά να ίδωσι τα καλά σας έργα και δοξάσωσι τον Πατέρα σας τον εν τοις ουρανοίς»** (Ματθ. 5/ε/16). Αμήν.

ΕΠΙΜΥΘΙΟ:

Πού μπορεί να βρίσκεται το κακό πίσω από αυτή τη διδασκαλία; ρώτησε κάποιος. Μια πρώτη απάντηση είναι ότι τουλάχιστον αποπροσανατολίζει τον άνθρωπο, ώστε αντί να προσέχει τη δική του ανάγκη, ψάχνει τον “εχθρό” στους άλλους και στο περιβάλλον, και αντί να φροντίζει για τη δική του πνευματική οικοδομή, χάνει την ευκαιρία να γνωρίσει τον Χριστό και τη δύναμη της αναστάσεως Αυτού μέσα στην προσωπική του ζωή, αερομαχεί και φθείρεται εκεί που δεν υπάρχει λόγος.

Μια δεύτερη ματιά

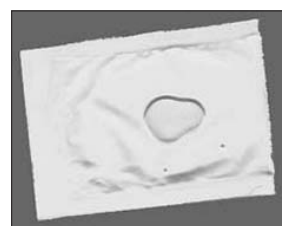

ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΗ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ ;

Την αμερικανίδα ψευδοπροφήτισσα MARILYN HICKEY και τις μεθόδους της (βλ. «Τ» από Ιανουάριο έως Ιούνιο 2003), προσπάθησε να δικαιολογήσει ο ποιμένας της Αποστολικής Εκκλησίας του Χριστού της Κορίνθου, που διαχωρίζοντας τη θέση του από άλλους Πεντηκοστιανούς ποιμένες, τηλεφώνησε ύστερα από ένα χρόνο για να μας πει ότι **η εν λόγω κυρία είναι “αναγεννημένη” και πως όλα όσα κάνει και διδάσκει δικαιολογούνται από τη διαφορετική κουλτούρα που υπάρχει στην Αμερική.**

Η απάντησή μας, ήταν σαφής και κατηγορηματική: **Η ΑΠΑΤΗ και η ΚΑΚΟΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ δεν αλλάζουν ανάλογα με τη χώρα ούτε ανάλογα με το ποιος την διαπράττει.**

Η ατιμία είναι ατιμία σε όλες τις χώρες· το ίδιο και η απάτη, όπως π.χ. το “αγιασμένο” λαδάκι για να ευλογήσουμε το μπλοκ των επιταγών μας ή το “πολύτιμο” χαρτάκι που έστειλε το Γραφείο της εν λόγω κυρίας για να βάλουμε κάτω από το μαξιλάρι μας... Ας μην προσπαθούν, λοιπόν, να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα και ας θυμούνται τον λόγο του Χριστού, «**Ας ήναι ο λόγος σας Ναι, ναι, Ου, ου· το δε πλείοτερον τούτων είναι εκ του πονηρού**» (Ματθ. 5/ε/37).

Φακελάκι με λάδι της κ. Hickey για ευλογία των επιταγών σας.

ΟΤΑΝ ΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ (1)

Ηφιλοπόλεμη αμερικανική προπαγάνδα, με την υποστήριξη αφελών “διαμαρτυρομένων χριστιανών” ηγετών, διατυμπάνιζε ότι:

(1) Ο πόλεμος στο Αφγανιστάν θα καταργούσε την παραγωγή οπίου και θα ελευθέρωνε τις γυναίκες από το καταπιεστικό καθεστώς που είχαν επιβάλλει οι Ταλιμπάν.

(2) Η εισβολή στο Ιράκ θα τελείωνε σε λίγες εβδομάδες, αφού ο λαός θα δεχόταν με ζητωκραυγές τους “απελευθερω-

τές” Αμερικανούς.

ΤΙΠΟΤΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΠΑΝΩ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ και οι μόνοι κερδισμένοι είναι οι έμποροι ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ και ΟΠΛΩΝ για τους οποίους –συνειδητά ή όχι, αδιάφορο– εργάζεται η κυβέρνηση των ΗΠΑ και οι δέσμιοι στην πολιτική της.

Ιδού τι λένε τα επίσημα στοιχεία του ΟΗΕ και άλλων παγκόσμιων οργανισμών:

Πέρυσι το Αφγανιστάν παρήγαγε 3.600 τόνους οπίου (η δεύτερη υψηλότερη παραγωγή οπίου στην ιστορία της χώρας), αξίας κατ' εκτίμηση 1,2 δισεκατομμυρίου δολαρίων, λέει η παγκόσμια έκθεση για το 2004 της UNODC που δημοσιεύ-

θηκε πρόσφατα. Η παράνομη παραγωγή οπίου στο Αφγανιστάν είναι μια ωρολογιακή βόμβα που περιμένει να χτυπήσει την Ευρώπη, λέει το γραφείο για την αντιμετώπιση των ναρκωτικών του ΟΗΕ.

ΟΤΑΝ ΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ (2)

Σύμφωνα με πρόσφατη έκθεση του Ινστιτούτου Πολιτικών και Διεθνών Μελετών που στηρίζεται σε εκτιμήσεις του ΟΗΕ και της Παγκόσμιας Τράπεζας, το κόστος του πολέμου και της κατοχής του Ιράκ ως το τέλος του 2004 θα επιβαρύνει κάθε αμερικανική οικογένεια κατά μέσο όρο 3.415 δολάρια. Το ποσό αυτό θα μπορούσε να περιορίσει παγκοσμίως την πείνα στο μισό και να καλύψει την ιατρική δαπάνη για τη θεραπεία του AIDS, την παιδική ανοσοποίηση (εμβόλια) και τις ανάγκες καθαρού νερού και υγιεινής σε όλες τις αναπτυσσόμενες χώρες για περισσότερο από δύο χρόνια.

Την ίδια ώρα διάφοροι διεθνείς φιланθρωπικοί και ιεραποστολικοί οργανισμοί, όπως π.χ. η UNICEF, η SIM κ.λπ. διενερ-

γούν εράνους για να συμβάλουν στην αντιμετώπιση των ίδιων προβλημάτων, τα οποία εν πολλοίς ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΝΤΑΙ και ΣΥΝΤΗΡΟΥΝΤΑΙ από δυτικές κυβερνήσεις.

Ο «Τ» δεν υποστηρίζει ότι οι Αμερικανοί στρατιωτικοί και οι ηγέτες τους είναι οι χειρότεροι άνθρωποι του κόσμου. Επιμένει ωστόσο να διαμαρτύρεται επειδή τα εγκλήματα που κάνουν γίνονται “με τις ευχές μεγάλης μερίδας της εκκλησίας των Διαμαρτυρομένων, κι αυτό κατά τη γνώμη μας κάνει το έγκλημα δυο φορές πιο βαρύ! ❶

Η ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ ΦΛΟΓΑ ΤΩΝ NAZI...

Στο προηγούμενο τεύχος σημειώναμε για την ναζιστική καταγωγή της διαβόητης “ολυμπιακής φλόγας” που ταξίδεψε στις πέντε ηπείρους για να φέρει την “ευλογία” των δαιμονικών θεών του ολυμπιακού πανθέου... (Α' Κορ. 10/1/20).

Στο μεταξύ εκδόθηκε το εικονιζόμενο βιβλίο «**ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΩΝ NAZI**», από τις εκδόσεις “Ισνάφι”, Ιωάννινα 2004, το οποίο συστήνουμε για όποιον ενδιαφέρεται να μάθει περισσότερα γι' αυτήν και άλλες όψεις της “μεγάλης ανθρωπιστικής γιορτής” που σε λίγες ημέρες θα λαμπρύνει τη ζωή μας....

Όσον αφορά τους κληρικούς, σε κάθε τόπο που η φλόγα έφτανε, πρώτοι και καλύτεροι οι “λευίτες” μας, παρ' όλο που στο ραδιοφωνικό σταθμό της Εκκλησίας της Ελλάδος τη νύχτα της 4-7-04 κάποιος π. Αρσένιος σωστά αποκάλυπτε την ειδωλολατρική προέλευση της τελετής και την αντιχριστιανική σημασία της. Είναι μεγάλη όμως η απόσταση από τα λόγια ως τα έργα... ❶

Όταν το
στασίδι της
προσευχής
γίνεται θρόνος
εξουσίας και
τιμής

Τον πρόσεξε κανείς;

Υπάρχει μια άποψη για την πολυτέλεια των Επισκόπων (η ωραία εικόνα – και μάλλον απατηλή), σύμφωνα με την οποία:

«Πρέπει ο επίσκοπος να δοξάζει τον Κύριο, φορώντας στέμμα, δείχνοντας τη βασιλική ιδιότητα τού Κυρίου, καθώς και τη ράβδο τής κρίσης Του. Γι' αυτό υπάρχει και ο επισκοπικός θρόνος, και η λάμψη τής φορεσιάς του. Μετά όμως από τη Θεία Λειτουργία, ο επίσκοπος φοράει το ταπεινό μαύρο ράσο, θρηνώντας για τις αμαρτίες του.»

Υπάρχει και μια άλλη άποψη (η άλλη εικόνα – και δυστυχώς η αληθινή) που ακούστηκε από τον π. **Νικόλαο Χατζηνικολάου** στη χειροτονία του ως μητροπολίτη Μεσογαίας και Λαυρεωτικής, όπως την αντιγράφουμε από την εφημερίδα «Καθημερινή» (9/5/04).

«Προσπαθώ να ταιριάσω την εικόνα μου στο πλαίσιο της αρχιερατικής διακονίας και παραμορφώνομαι. Συγχωρέστε με που δημόσια θα εκφράσω ακριβώς αυτό που αι-

σθάνομαι. Πώς να ανταλλάξω το γλυκόηχο όνομα του πατέρα με τον σκληρό τίτλο του δεσπότη; Πώς να θυσιάσω τη ζεστή προσφώνηση του παπά με την καταιγίδα των υπερθετικών προσωνυμίων; Πώς ενώ δεν έχω μισθό και περιουσία, τώρα να περιμένω τη μηνιαία επιταγή; Πώς ενώ έμαθα να θαυμάζω την απλή αμφίεση που θυμίζει τους πρεσβυτέρους της Αποκαλύψεως, τώρα να ταυτισθώ με την πολυτελή εμφάνιση που παραπέμπει στη ζωή των Βυζαντινών αυτοκρατόρων; Πώς ενώ με συγκινεί το στασίδι της προσευχής, τώρα να ανεβώ στον θρόνο της εξουσίας και τιμής;».

Για να ομολογήσει ο ίδιος σε άλλο μέρος της ομιλίας του, ότι έτσι:

«Ο στόχος του απολύτου έχει νοθευθεί από το μικρόβιο της υποχώρησης και τη δικαιολογία του εσωτερικού συμβιβασμού.»

Ύστερα από αυτά ο δημοσιογράφος κ. Αντ. Καρκαγιάννης αναρωτιέται: «Πολλοί τον άκουσαν, πόσοι όμως τον πρόσεξαν;»

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ο νέος Μητροπολίτης Λαυρεωτικής και Μεσογαίας σπούδασε Φυσική στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, απ' όπου και αποφοίτησε με άριστα το 1972 και έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στον τομέα της Αστροφυσικής στο Πανεπιστήμιο του Harvard (MA). Στη συνέχεια ασχολήθηκε με τη μελέτη της Μηχανικής των Ρευστών και της Μαθηματικής Φυσιολογίας και έλαβε MS του Τεχνολογικού Ινστιτούτου της Μασαχουσέτης (MIT). Οι διδακτορικές σπουδές του επικεντρώθηκαν στον τομέα της Βιοϊατρικής Τεχνολογίας. Αντικείμενό τους ήταν η Αιμοδυναμική μελέτη του κυκλοφορικού συστήματος (καρδιάς και αγγείων) με χρήση Μηχανικής των Ρευστών και Εφαρμοσμένων Μαθηματικών. Πιο συγκεκριμένα ασχολήθηκε με την επινόηση, τον σχεδιασμό και τη μελέτη μιας μη αιματηρής μεθόδου διαγνώσεως βαλβιδικών παθήσεων με μέθοδο ακουστικής ανάλυσης. Εργάστηκε ως ερευνητής και επιστημονικός συνεργάτης σε διάφορα νοσοκομεία ενώ διετέλεσε επί διετία επιστημονικός σύμβουλος της NASA σε θέματα Διαστημικής Ιατρικής Τεχνολογίας. Δίδαξε στο πρόγραμμα Health Sciences-Technology του Harvard-MIT και στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Κρήτης.

Επίσης σπούδασε θεολογία στη Θεολογική Σχολή του Τιμίου Σταυρού της Βοστώνης, απ' όπου και έλαβε τα διπλώματα Master of Theological Studies και Master of Theology, και στη Θεολογική

Σχολή του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, όπου ανακηρύχθηκε διδάκτορας στον τομέα της Βιοηθικής, με θέμα τις Μεταμοσχεύσεις.

Έχει ιδρύσει και είναι διευθυντής του πρώτου στην Ελλάδα Κέντρου Βιοϊατρικής Ηθικής και Δεοντολογίας και συστηματικά ασχολείται με την Ορθόδοξη Βιοηθική, τις κοινωνιολογικές επιπτώσεις της Βιοϊατρικής, την οργάνωση σχετικών διαλέξεων, σεμιναρίων και συνεδρίων, και την κατάρτιση νέων επιστημόνων στα θέματα βιοηθικής. Είναι μέλος του Εθνικού Οργανισμού Μεταμοσχεύσεων, μέλος της Εθνικής Επιτροπής Βιοϊατρικής Ηθικής και Δεοντολογίας του Υπουργείου Υγείας, και πρόεδρος της Επιτροπής Βιοηθικής της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος.

Θαυμάζουμε τον πλούτο της μόρφωσης του ανθρώπου, βλέπουμε όμως και την προσπάθεια που κάνει το σύστημα για να διαφθείρει με το δόλεαρ της εξουσίας ένα αξιόλογο και ειλικρινές πρόσωπο. Αναρωτιόμαστε αν θα το καταφέρει... και προσευχόμαστε. **Είθε να τον λυπηθεί ο Θεός!**

Στη φωτογραφία το εξώφυλλο περιοδικού μεγάλης κυκλοφορίας, με τίτλο **“Επάγγελμα Δεσπότης-Τα μυστικά μιας μεγάλης καριέρας”**. Το σχετικό άρθρο του «Ταχυδρόμου» (26-6-04), εξηγεί απόλυτα τους φόβους μας.

Ο κίνδυνος του επαγγελματισμού...

Με όσα λέμε σε άλλη σελίδα αυτού του τεύχους συμφωνεί η γραπτή θέση του Αρχιεπισκόπου Αθηνών κ. Χριστόδουλου, με τίτλο «Η παρανόηση του τι είναι Εκκλησία», την οποία καλά θα κάνει να διαβάσει και να προσέξει βαθιά κάθε ειλικρινής εκζητητής της αλήθειας και της ουσίας των γεγονότων. Μπορεί να βρεθεί στην προσωπική του ιστοσελίδα, στη διεύθυνση <<http://www.ecclesia.gr/greek/archbishop/>>.

Ο κίνδυνος του επαγγελματισμού

«(...) Κι εμείς, από το άλλο μέρος έχουμε συμβιβασθεί με την κατάσταση αυτή, επιδιώξαμε και εγγραφήκαμε στους τροφίμους του κρατικού Προϋπολογισμού, εισπράττουμε κάθε μήνα το μισθό μας και μένουμε ικανοποιημένοι. Ο κίνδυνος όμως του επαγγελματισμού καιροφυλακτεί και δεν καταλαβαίνουμε ότι όσο περισσότερο εξαρτώμεθα οικονομικά από το κράτος, τόσο λιγότερη ελευθερία χειρισμών σε πελώρια θέματα έχουμε. Το αποτέλεσμα, είναι να σιωπούμε όταν χρειάζεται να υψώσουμε κραυγή και να φορτωνόμαστε ξένες αμαρτίες. Και το ίδιο το κράτος γνωρίζοντάς μας καλά, μας κρατεί υποχείριους με την απειλή και μόνο της απογύμνωσής μας από τα προνόμια που μας εξασφάλισε η “συναλληλία”. Και πόσοι τάχα αντέχουν στην στέρηση των κεκτημένων δικαιωμάτων χάριν μίας αναγέννησης που όμως την ζητούν οι καιροί και την λαχταρά ο λαός; Κάθε φορά που γίνεται λόγος για αναβάθμιση του ιερού κλήρου και για μία δυναμική παρουσία της Εκκλησίας μέσα στον ιστορικό στίβο, συναντάμε μπροστά μας την απειλή για αφαίρεση των προνομίων με τα οποία έχουμε επί μακρόν ζήσει και ίσως και ταυτιστεί μερικοί. Το νέο ξεκίνημα που πρέπει να γίνει για να προλάβουμε το τρένο της ιστορίας επιβάλλει μία ταχεία μεταμόρφωση και αλλαγή

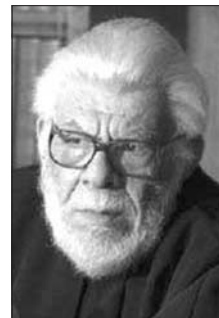
νοοτροπίας καθώς και μία δυναμική στάση απέναντι στην ίδια την ζωή. Αλλά ο κίνδυνος της αναμέτρησης με την Πολιτεία και των συνεπειών της, κυρίως των οικονομικών, τελικά λειτουργεί ανασταλτικά με αποτέλεσμα να γυρίζει ο φαύλος κύκλος και να μη μπορούμε να απαγκιστρωθούμε. Γιατί πια δεν έχεις να κάνεις με ένα και δύο, αλλά με όλο τον κλήρο που πρέπει να συνεισφέρει στη γενική προσπάθεια. Ποιος λοιπόν να τολμήσει να κηρύξει μία ειρηνική επανάσταση μετά στην Εκκλησία καλώντας κλήρο και λαό σε πανστρατιά αγάπης και ποιος θα αποφασίσει να ομιλήσει με τη γλώσσα της ειλικρίνειας προς πάσα κατεύθυνση, όταν είναι τόσο αλληλένδετα τα συμφέροντα με τις επιδιώξεις και τα οράματα με την πραγματικότητα; Ευγνωμονούμε συχνά εκείνους που μας ενέγραψαν στο δημοσιούπαλληλικό μισθολόγιο, αλλά πόσοι αναλογιζόμαστε το φοβερό τίμημα σε ελευθερία που πληρώνουμε και θα πληρώνουμε για πολύ ακόμη; (...) »

fr Ἀθηνῶν Χριστόδουλος

Οι παραπάνω θέσεις του κ. Χριστόδουλου είναι ορθές, ατυχώς όμως ο άνθρωπος δεν έχει σταθερές απόψεις, αφού άλλα έλεγε π.χ. σε συνέντευξή του στο περιοδικό "ΒΗΜAgazino" (11-2-2001) για μισθοδοσία και

« (...) Εμείς έχουμε την αίσθηση ότι το Σύνταγμα ρυθμίζει κατά τρόπο απόλυτα ικανοποιητικό τις σχέσεις ανάμεσα σε Εκκλησία και Πολιτεία. Αυτούς που θέλουν να αλλάξει το σύστημα και να επέλθει χωρισμός θα ήθελα να τους ρωτήσω τι εννοούν μ' αυτό το πράγμα. Τι εννοούν λέγοντας διαχωρισμός; Εννοούν να περικόψουν τη μισθοδοσία του ιερού κλήρου; (...) Εμείς πιστεύουμε ότι το Σύνταγμα της Ελλάδος καθιερώνει το σύστημα της συναλληλίας, όπως λέγεται. Δηλαδή το σύστημα των δυο ξεχωριστών, ανεξαρτήτων και αυτοδιοικούμενων χώρων με διακριτούς ρόλους. Αν λοιπόν όλοι σεβαστούμε το Σύνταγμα, δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα. (...) ».

“συναλληλία”. Όταν ο ηγέτης δεν έχει σταθερές θέσεις, πώς θέλει να τον ακολουθήσουν οι οπαδοί του σε μεγάλα πράγματα; Γι’ αυτό εμείς πάντα λέμε: “ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΟΡΘΟΠΡΑΞΙΑ”. Τίποτα λιγότερο! ❶

Η Εκκλησία...

«Πρακτορείο εισιτηρίων για αιώνια εκδρομή»

**Σε πρόσφατη συνέντευξή του στην εφημερίδα «ΤΑ ΝΕΑ» ο Μητροπολίτης Ιωαννίνων κ. Θεόκλητος, προχώρησε σε δηλώσεις/εξομολογήσεις που "τσακίζουν κόκαλα" καθενός που με ρεαλισμό παρακολουθεί τα τεκταινόμενα στον ελλαδικό χριστιανικό κόσμο! Ένα μέρος αυτής της συνέντευξης αναδημοσιεύουμε χάρη των αναγνωστών μα και της ιστορίας. **

« (...)

Η ποιμαντική της Εκκλησίας σήμερα;

Ποιμαντική είναι η βίωση και η έκφραση της αγαπώσης τον Θεό καρδιάς. Η Εκκλησία βιώνει την κατάργηση του θανάτου, του μόνου κύριου προβλήματος των ανθρώπων και των ανθρώπινων... Είναι το μυστήριο "της κατάποσης του θνητού υπό της Ζωής". Αυτό ίσως ξεχάσαμε, αν και καταντήσαμε την Εκκλησία "πρακτορείο πωλήσεως εισιτηρίων για αιώνια εκδρομή στη μεταφυσική της μεταθανάτιας ζωής. Με θέσεις και κατηγορίες, ανάλογα το πόσο καλά πληρώνει κάποιος για το ταξίδι αυτό, με καλά έργα ή φιλόανθρωπες παροχές"! Εν πάση περιπτώσει, δεν καταλάβαμε καλά ότι οι άνθρωποι μας σέβονται και μας φοβούνται, όπως έχει ειπωθεί, με τα ίδια αισθήματα που σέβονται και φοβούνται τα νεκροταφεία!.. Οι άνθρωποι πεθαίνουν μόνοι, κι εμείς απλώς τους θάβουμε. Σε κάθε εποχή και σε κάθε πολιτισμό, ο άνθρωπος θα αντιμετωπίζει το ίδιο πρόβλημα, μόνος ενώπιον του θανάτου. Η Εκκλησία υφίσταται για να σταματήσει το ε-

μπόριο των ψευδαισθήσεων, να διδάσκει ότι δεν είμαστε ούτε θνητοί ούτε αθάνατοι, ότι είμαστε δωρολήπτες της υπό του Θεού προσφερόμενης αγιότητας, μακάριοι γιατί ο Θεός μάς αγαπά τόσο όσο δηλώνει η κάθοδος του στον Άδη της ανθρωπίνης περιπέτειας μας.

Πρέπει να έχει ρόλο και λόγο για όλα η Εκκλησία;

Δεν χρειάζεται να μιλάμε για όλα, απλώς γιατί δεν εκφράζουμε όλους και γιατί στα περισσότερα οι άνθρωποι δεν μας έχουν δώσει ρόλο και δεν μας αναγνωρίζουν δικαίωμα παρεμβολών και διεμβολών. Πρέπει να μάθουμε και να σιωπούμε. Μόνο με τη σιωπή, επιτρέπουμε, μερικές τουλάχιστον φορές, να ακούνε οι άνθρωποι τη φωνή του Θεού!.. Αλλά και όταν μας ζητούν να έχουμε λόγο και μας ζητούν να ομιλούμε, πρέπει έλλογα, να διερωτώμεθα, γιατί; Η Εκκλησία δεν είναι φωνασκούσα εξουσία, αλλά σιωπώσα διακονία, δεν έχει "πάθος για εξουσία, αλλά είναι η εξουσία του πάθους..."! Έπειτα, οι άνθρωποι κουράστηκαν απ' όσους μιλούν ανέξοδα, έχουν πε-

ρισσότερο ανάγκη να τους προσέχουν, να τους ακούνε, να τους καταλαβαίνουν και να τους αγαπούν.

Πολιτική κηδεία, μνημόσυνα, πολιτικός γάμος.

Η θέση της Εκκλησίας; Όλα αυτά θα έπρεπε να τα είχαμε ήδη θέσει στην Πολιτεία και να συζητούσαμε ή και να απαιτούσαμε ακόμα-ακόμα, να τα θεσπίσει. Έχει δικαίωμα ο καθένας να μη μας θέλει. Αλλά και όταν δέχεται εν μέρει τα της Εκκλησίας και αφορά τελετές, ε μη νομίζετε πως με τις νεκρώσιμες ακολουθίες και τα μνημόσυνα επιβάλλουμε στον Θεό τη σωτηρία και μοιράζουμε θέσεις στον Παράδεισο. Κανένα μυστήριο και καμία ακολουθία δεν "στέλνει", επειδή τελέστηκε και μόνο, κανέναν στον Παράδεισο. Υπάρχουν πράγματα που θα μπορούσαμε να δούμε με φιλάνθρωπη οικονομία, όπως ασκούμε την οικονομία για εμάς και για όσους την έχουν ανάγκη. Ας δούμε ότι η ανάγκη είναι και των άλλων που αβίαστα απορρίπτουμε. Πρέπει να καταλάβουμε ότι η κανονική παράδοση της Εκκλησίας δεν σταματά και ότι στην πορεία προς τα έσχατα η Εκκλησία οφείλει να ανοίγει δρόμους πλατύτερους, με φιλάνθρωπο τρόπο, χωρίς να θίγεται το δόγμα.

Η διδασκαλία των θρησκευτικών στα σχολεία;

Εδώ ζούμε ένα δράμα. Ακούστε την τραγική μας κατάληξη: αναθέσαμε στο κράτος να διδάσκει στα νέα παιδιά θρη-

σκευτικές πεποιθήσεις! Μετά ελέγχουμε το κράτος γιατί δεν κάνει καλά τη δική μας δουλειά. Εμείς, ούτε ζητήσαμε να αναλάβουμε ευθύνες ούτε καθίσαμε να συζητήσουμε με το κράτος, τις Θεολογικές Σχολές, το Παιδαγωγικό Ινστιτούτο και άλλους αρμόδιους φορείς της κοινωνίας, ποιο είναι και πώς πρέπει να γίνεται το καλύτερο, λαμβάνοντας υπ' όψιν τις νέες συνθήκες που έχουν διαμορφωθεί, δηλαδή τον νομικό πολιτισμό, τις παιδαγωγικές ανάγκες, τα κοινωνικά ζητούμενα και ότι, εν πάση περιπτώσει, είναι παρόν ως πρόβλημα και πρέπει να το δούμε σοβαρά. Το αποτέλεσμα; Αν μιλήσουμε έξω από τα δόντια, τότε το μάθημα δεν ενδιαφέρει. Πώς να γίνεται, τι να διδάσκεται, ποιοι και πώς να το διδάσκουν, ποιοι και πώς να συμμετέχουν, αν πρέπει να είναι υποχρεωτικό, αν πρέπει να βαθμολογείται η γνώση, έστω, της πίστης, και άλλα πολλά, μας περιμένουν στη γωνία. Όσο και αν κρυβόμαστε με τέχνη και πονηρία, θα τα συναντήσουμε όλα αυτά, αργά ή γρήγορα. Η προτίμηση στο αργά, δημιουργεί λόγω απώθησης μεγαλύτερες πιέσεις και καλλιέργεια συνδρόμων, τα οποία δεν θα συμβάλουν στην ήρεμη και σοβαρή επίλυση του προβλήματος. Φαίνεται επαναπαυόμαστε με την ψευδαίσθηση ότι όλα θα περάσουν και όταν θα 'ρθουν, ε τότε θα το δούμε. Ευτυχώς ο κόσμος προχωρά, δεν καταλαβαίνουμε ότι μας προσπερνά αδιάφορος; Στο κάτω-κάτω της γραφής, ας μην τον πικραίνουμε αναμοχλεύοντας τον με τις φοβικές υστερίες μας. (...) »

Είναι μόνο λίγα από όσα είπε ο κ. Θεόκλητος, κι εμείς τα παρουσιάζουμε χωρίς πάθος –σίγουρα όμως με ικανοποίηση– αφού επαληθεύονται από τα πλέον αρμόδια χείλη θέσεις και απόψεις που χρόνια τώρα καταγγέλλονται από τούτες τις σελίδες. Μακάρι και άλλοι να βρουν τη δύναμη όχι μόνο για να πουν την αλήθεια αλλά και να αγωνιστούν για την επιστροφή στη βιβλική απλότητα και γνησιότητα της χριστιανικής πίστης. ❶

Η πιο τρελή ...λογική απόφαση

Ας παρακολουθήσουμε μια στιχομυθία ανάμεσα σε ένα ανδρόγυνο, στην εποχή του Χριστού. Ας ονομάσουμε τον άνδρα Αράμ και τη γυναίκα Ρουθ.

— Γιατί, Αράμ, μαζεύεις τις καρέκλες; Θα δώσεις αυτές και θα πάρεις άλλες;

— Όχι, Ρουθ. Τις πουλάω. Δε θα πάρω άλλες.

— Καταλαβαίνω. Δε φτάνουν για τη συντήρησή μας τα λεφτά που παίρνεις. Πουλάς τις καρέκλες για πιο αναγκαία πράγματα. Δεν πειράζει, Αράμ. Θα βουλευτούμε. Εσύ να 'σαι καλά. Υγεία να υπάρχει και τα ξανακάνουμε.

— Ξέρεις, Ρουθ, και άλλα πράγματα έχω πουλήσει στον άνθρωπο που ήρθε μαζί μου.

— Ελπίζω να μην είναι πρώτης ανάγκης. Μα τι βλέπω; Αυτός παίρνει και το τραπέζι. Τι να γίνει; Θα στρώνουμε στο πάτωμα για να τρώμε.

— Και πού είσαι ακόμη;

— Βάλθηκες να διαλύσεις το σπιτικό μας; Αυτός που έφερε, παίρνει και τα κρεβάτια των παιδιών. Πού θα τα κοιμίσουμε; Στο πέτρινο δάπεδο; Θα πλευριτώσουν.

— Μα ούτε το δάπεδο είναι πια δικό μας, γιατί πούλησα και το σπίτι.

— Αφέντη του σπιτιού μου και της καρδιάς μου, σάλεψε το λογικό σου;

— Όχι, Ρουθ, αλλά ούτε μπορώ να σου εξηγήσω τώρα.

— Τι να μου εξηγήσεις; Σε ποια λογική χωρούν αυτά που κάνεις;

Άφωνη η μητέρα παρακολουθεί το ξεγύμνωμα του σπιτιού. Όταν αυτό άδειασε, ο

αγοραστής βγάζει έξω την οικογένεια και βάζει λουκέτο στο σπίτι, που τώρα πια είναι δικό του. Στη συνέχεια, φορτώνει τις οικοσκευές στη βοδάμαξα που έχει φέρει, πληρώνει τον Αράμ και φεύγει. Όταν ο αγοραστής απομακρύνεται, ο Αράμ λέει στη γυναίκα του:

— Ρουθ, κάθισε εδώ με τα παιδιά μέχρι να γυρίσω. Θα αργήσω όμως. Αλλά μην ανησυχήσετε.

Αυτά λέει και φεύγει. Η μητέρα παίρνει τα παιδάκια της και κάθεται κάτω από τη συκιά της αυλής. Μοιάζει με πουλί που η μπόρα χάλασε τη φωλιά του, και αυτό κάτω από ένα θάμνο προσπαθεί να προστατεύσει τα νεογνά του. Η νύχτα έχει προχωρήσει και η μητέρα με τα παιδιά της περιμένει. Κάτι ελπίζει. Τον άνδρα της τον ξέρει. Είναι λογικός άνθρωπος. Κάποια στιγμή στο βάθος βλέπει να κουνιέται ένα φως και να προχωράει. Χαρούμενη λέει στα παιδιά της:

— Παιδιά, ένα φανάρι! Ποιος να 'ναι; Μήπως ο μπαμπάς το κρατάει; Μα βέβαια! Όσο πλησιάζει το φως, βλέπω ότι είναι αυτός. Παραμάσχαλα έχει και κάτι. Ας έρθει να δούμε τι νέα μας φέρνει.

Φτάνει ο πατέρας, αφήνει καταγής το φανάρι και αυτό που κρατούσε, αγκαλιάζει την οικογένεια του και λέει:

— Τώρα είμαστε πλούσιοι, πλούσιοι!

— Για εξήγησε μας, Αράμ, τι εννοείς πλούσιοι; Από πού και ως πού; Μήπως από τα λεφτά που πήρες πουλώντας το σπίτι; Μα τώρα είμαστε και άστεγοι.

—Καλή μου Ρουθ, με τα λεφτά που έχω, παλάτι θα σου χτίσω.

—Να το δω και να μην το πιστέψω. Λέγε. Ανυπομονώ. Νομίζω ότι κάτι μας κρύβεις.

—Ναι, κρύβω κάτι, και είναι εδώ στην κασέλα. Θα σας εξηγήσω. Ας καθίσω όμως πρώτα γιατί κουράστηκα να την κουβαλάω. Λοιπόν, όπως ξέρεις, σήμερα όργωνα το χωράφι που νοικιάσαμε από τον Ιωνάθαν. Το όργωνα βαθιά για να καρπίσει. Κάποια στιγμή το υνί σκάλωσε και δεν προχωρούσε. Νόμισα ότι το εμπόδιο ήταν κοτρόνα. Άφησα το υνί και άρχισα να σκάβω. Τελικά έβγαλα αυτήν τη σιδερένια κασέλα. Τη σκέπασα αμέσως και άρχισα να σκέφτομαι. Κοίταξε όμως τι έχει μέσα!

Διάπλατα ανοίγουν τα μάτια της Ρουθ και των παιδιών. Καθώς το φως του φαναριού πέφτει στην ανοιχτή κασέλα, βλέπουν μέσα πολύτιμα πετράδια, χρυσά νομίσματα, αργύρια, τάλαντα και διάφορα κοσμήματα.

Πολιτικές ταραχές, οικονομική αβεβαιότητα, ληστείες ανάγκαζαν τους ανθρώπους να θάβουν το θησαυρό τους σε χωράφια για να τον διαφυλάξουν. Αν όμως πέθαιναν χωρίς να τον χρησιμοποιήσουν, ο θησαυρός περνούσε από κληρονόμο σε κληρονόμο και από αγοραστή σε αγοραστή, μέχρις ότου κάποιος τιτλούχος του αγρού τον ανακαλύψει. Αφού συνέρχεται η Ρουθ από το ξάφνιασμα, του λέει σε τόνο συμβουλευτικό:

—Ναι όμως, αυτά δεν ανήκουν σε σένα. Στην Πεντάτευχο διαβάζουμε πως αν βρούμε κάτι, πρέπει να το δώσουμε σε όποιον αυτό ανήκει.

Είχε δίκιο η Ρουθ. Στην Παλαιά Διαθήκη υπάρχει ένας συγκεκριμένος νόμος για τα ευρήματα. Διαβάζουμε στο Λευ. 6/ς/1-4: «Και ελάλησεν ο Κύριος προς τον Μωυσήν λέγων, Εάν τις αμαρτήση, και πράξη παρανομίαν κατά του Κυρίου, και ψευστή προς τον πλησίον αυτού διά παρακαταθήκην, ή διά πράγμα τι εμπιστευμένον εις τας χείρας αυτού, ή διά αρπαγήν, ή ηπάτησε τον πλησίον αυτού, ή εύρε πράγμα χαμένον

και ψεύδεται περί αυτού, ή ομώση ψευδώς περί τινός εκ των πραγμάτων όσα πράττει ο άνθρωπος, ώστε να αμαρτήση εις αυτά, όταν αμαρτήση και είναι ένοχος, θέλει αποδώσει το άρπαγμα το οποίον ήρπασεν, ή το πράγμα το οποίον έλαβε δι' απάτης, ή την παρακαταθήκην την εμπιστευθείσαν εις αυτόν, ή το χαμένον πράγμα το οποίον εύρε».

Από αυτήν την περικοπή θα κρατήσουμε τις φράσεις: «Εάν τις ... εύρε πράγμα χαμένον ... θέλει αποδώσει ... το χαμένον πράγμα το οποίον εύρε».

Και να, πώς ο Αράμ αντιμετωπίζει τα επιχειρήματα της Ρουθ:

—Σε ποιον, Ρουθ, θέλεις να δώσω την κασέλα; Ο πραγματικός κάτοχος του ποιος ξέρει πόσα χρόνια πριν πέθανε. Ο θησαυρός ανήκει σε όποιον έχει αγορασμένο το χωράφι. Σκέφθηκα λοιπόν να το αγοράσω από τον Ιωνάθαν για να γίνω νόμιμος κάτοχος του θησαυρού. Λεφτά όμως δεν είχα, και κανένας δε θα με δάνειζε, γνωρίζοντας πόσο φτωχός είμαι και δε θα μπορώ να τα επιστρέψω. Έπρεπε όμως με κάθε θυσία να αγοράσω το χωράφι. Έτσι, μου ήρθε η σκέψη να πουλήσω τα έπιπλα και το σπίτι. Πήγα στην πλατεία – ξέρεις, εκεί που γίνονται οι αγοραπωλησίες. Έψαξα και βρήκα αγοραστή. Και να έβλεπες, Ρουθ, πώς με κοίταζαν οι άνθρωποι! Άκουγα να ψιθυρίζουν: Ο Αράμ τρελάθηκε. Μα και συ δε νόμιζες ότι τρελάθηκε; Τώρα τι λες;

—Έκανες την πιο σωστή και σοφή πράξη.

Όλοι συμφωνούμε με την άποψη της Ρουθ.

***

Αυτή η σκηνή –προϊόν φαντασίας– βασίζεται στην ακόλουθη παραβολή του Χριστού:

«Πάλιν, ομοία είναι η βασιλεία των ουρανών με θησαυρόν κεκρυμμένον εν τω αγρώ, τον οποίον ευρών άνθρωπος έκρυ-

ψε, και από της χαράς αυτού υπάγει και πωλεί πάντα όσα έχει, και αγοράζει τον αγρόν εκείνον» (Ματθ. 13/1γ/44).

Στο κεφάλαιο αυτό υπάρχουν και άλλες παραβολές με θέμα τη βασιλεία του Θεού, η καθεμιά όμως με ιδιαίτερο μήνυμα. Το μήνυμα της παραβολής αυτής είναι πως ο άνθρωπος πρέπει να απαγκιστρωθεί από ό,τι έχει στον κόσμο αυτόν για να κερδίσει τη βασιλεία του Θεού. Ο άνθρωπος της παραβολής πούλησε ό,τι είχε. Αυτό δε σημαίνει πως ο κάθε άνθρωπος πρέπει να πουλήσει τα υπάρχοντά του. Δε σημαίνει ότι ο καθένας μας αν έχει ένα σπίτι, ένα χωράφι, ένα εργαστήρι, ένα εργοστάσιο, ακόμη και ένα πετρελαιοφόρο, πρέπει να το πουλήσει για να κερδίσει τη βασιλεία του Θεού. Αν όμως χρειάζεται, πρέπει να το κάνει.

Ας δούμε μερικούς που είχαν υπάρχοντα και οι οποίοι συνάντησαν προσωπικά τον Χριστό.

Ένας ήταν ο τελώνης Ζακχαίος. Ήταν πλούσιος. Δε χρειάστηκε όμως ο Χριστός να του πει να πουλήσει τα υπάρχοντά του. Ο ίδιος απαγκιστρώθηκε από αυτά λέγοντας ότι θα αποκαθιστούσε τις αδικίες που έκανε, και ακόμη θα έδινε τη μισή περιουσία του στους φτωχούς.

Άλλος ήταν ο Νικόδημος. Από αυτόν ο Χριστός δε ζήτησε να απαλλαγεί από τα υπάρχοντά του. **«Εάν τις δεν γεννηθή άνθρωπον, δεν δύναται να ιδή την βασιλείαν του Θεού»**, του είπε. Και τούτο, γιατί ο Νικόδημος είχε το αίσθημα της αυτοδικαίωσης που έπρεπε να ξεριζωθεί από μέσα του για να αρχίσει μια νέα ζωή. Αντίθετα, δεν ήταν καθόλου προσκολλημένος στα υπάρχοντά του. Βλέπουμε με πόση απλοχεριά μερίμνησε αργότερα για την ταφή του Χριστού. Διαβά-

ζουμε: **«Ήλθε δε ο Νικόδημος, όστις είχαν έλθει προς τον Ιησού διά νυκτός κατ' αρχάς, φέρων μίγμα σμύρνης και αλόης έως εκατόν λίτρας»** (Ιωάν. 19/ιθ/39). Πολλά χρήματα διέθεσε ο Νικόδημος για να αγοράσει τόσο άρωμα που, σαν εισαγόμενο προϊόν από την Ανατολή, ήταν ακριβό. Αλλά δε λογάριασε τα χρήματα, γιατί δεν ήταν προσκολλημένος στα πλούτη.

Στην περίπτωση όμως του νεαρού πλουσίου (Ιωάν. 19/ιθ/16-22), τα πράγματα αλλάζουν. Αυτός συνάντησε το Χριστό και Του είπε: **«Διδάσκαλε τι καλόν να πράξω διά να έχω ζωήν αιώνιον;»** Ακολούθησε ένας διάλογος ανάμεσα στο νεαρό πλούσιο και στο Χριστό. Τελικά, ο Χριστός του είπε: **«Εάν θέλης να είσαι τέλειος, ύπαγε, πώλησον τα υπάρχοντα σου και δος εις τους πτωχούς, και θέλεις έχει θησαυρόν εν ουρανώ. Και ελθέ, ακολούθει μοι»**.

Η αγάπη στα πλούτη ήταν το ευάλωτο σημείο του νέου, από όπου ο Σατανάς μπορούσε να κάνει έφοδο. Και αυτό το σημείο θέλησε να οχυρώσει ο Χριστός. Αλλά ο νέος δε δέχθηκε. Διαβάζουμε **«Ακούσας δε ο νεανίσκος τον λόγον ανεχώρησε λυπούμενος, διότι είχε κτήματα πολλά»**.

Ό,τι και αν χρειασθεί να αποχωρισθούμε γιατί μας στέκεται εμπόδιο στον υπέρτατο σκοπό να κερδίσουμε τη βασιλεία του Θεού, πρέπει να το αποχωρισθούμε, και ας φαίνεται στα μάτια των ανθρώπων παράλογο, όπως παράλογο ήταν το ξεσπίτωμα του Αράμ. Οι άλλοι μπορεί να μη μας καταλαβαίνουν, ακόμη και οι δικοί μας. Εμείς όμως ξέρουμε τι κάνουμε, και ποιο είναι το τέλος της προσπάθειάς μας.

Και εκείνο που μετράει πάντοτε, είναι το τέλος. ☛

Άρθρο της κ. Αικ. Ερευνίδου, από το περιοδικό «Αγγελιοφόρος», Ιούλ.-Σεπτ. 2004, σελ. 8-9.
Δημοσιεύεται ύστερα από ευγενική άδειά της.

Ένα το βιβλίο – πολλά τα ερωτήματα....

Κυκλοφόρησε πρόσφατα το εικονιζόμενο βιβλιαράκι του κ. Θ. Καρμπόνη, ποιμένα της Ελεύθερης Ευαγγελικής Εκκλησίας Αθηνών (Εκδόσεις "Πέργαμος", Αθήνα 2004). Τίτλος του, "**Το Απροσδιόριστο Γεγονός**", που συνοδεύεται από τον βαρύγδουπο, πλην κενό περιεχομένου, υπότιτλο "**Τα σημεία των καιρών και η Έλευση του Ιησού Χριστού**".

Πρωταρχικά εκφράζουμε απορία για τον τρόπο με τον οποίο ένας εκδότης χριστιανικών βιβλίων παρουσιάζει ως δήθεν "βιβλίο" ένα κείμενο που με κανονικά τυπογραφικά στοιχεία θα ήταν μόλις ένα άρθρο σε κάποιο περιοδικό, και πώς το πουλάει προσθέτοντας 16 περιττές σελίδες (ψευδοτίτλους, κατάλογο εκδόσεων και λευκές σελίδες) στις μόλις 48 σελίδες του κειμένου, για να φτάσει στον αριθμό των εξήντα τεσσάρων (64). Ακόμη και αν προσθέτεις τις σελίδες αυτές για να "αβγατίσει" ένα μικρό κείμενο ώστε να μοιάζει με βιβλίο ή για ν' αποκτήσει "οντότητα" που δεν έχει, δεν έχεις δικαίωμα να χρεώνεις τον ανυποψίαστο αγοραστή με επιπλέον 300 δραχμές για να διαφημίσεις τις εκδόσεις σου! Γνώμη μας είναι πως αυτό δεν είναι ηθικό και το θέτουμε στην κρίση των αναγνωστών.

Αλλά τι θα μπορούσαμε να πούμε για το περιεχόμενο του εν λόγω "πονήματος";

Στην πραγματικότητα είναι αναμάσημα γνωστών, αναπόδεικτων και αστήρικτων "προβλέψεων" του συγγραφέα-γνωστού στους κύκλους των Ευαγγελικών ως δήθεν "ειδικού" εσχατολόγου. Τα ίδια πράγματα έχουν δημοσιευθεί πλείστες φορές στο περιοδικό "**Σάλπισμα**" και κυκλοφορούν σε απειράριθμες κασέτες από την Εκκλησία του. Είναι ένα παραλήρημα χωρίς ουσιαστικά στοιχεία, χωρίς καμία απόδειξη και χωρίς ευθύνη ή σεβασμό για τον αναγνώστη.

Επιπλέον, ο συγγραφέας κάνει το ίδιο λάθος για το οποίο κατηγορεί άλλους και οφείλουμε να του θυμίσουμε ότι, όπως ο ίδιος γράφει (σελ. 9), **ΚΑΙ Ο ΙΔΙΟΣ "πολλά έχει πει και γράψει και σε πολλές περιπτώσεις εντελώς αόριστα και φανταστικά"**, που γεννούν "**αισθήματα δυσπιστίας, ίσως και μειδιάματα ειρωνείας**" και ομοίως με τους άλλους "**αυτοσχέδιους προφήτες, ΠΑΝΤΟΤΕ πέφτει έξω και γενικά ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΝ ΔΙΑΨΕΥΔΟΥΝ**". Και το λέμε αυτό μετά λόγου γνώσεως αφού ο εν λόγω συγγραφέας κατά καιρούς έχει διακηρύξει από άμβωνος διάφορα, όπως π.χ. ότι ο Χριστός θα ερχόταν το 2000 κ.λπ. (Βλ. "**ΤΥΧΙΚΟΣ**" Ιουλ.-Αυγ. 99 και Ιαν.-Φεβρ. 02).

Αλλά εκείνο που αληθινά επιχειρείται με την τελευταία αυτή έκδοση του κ. Θ.Κ., είναι μια προσεκτική προσπάθεια αναπροσαρμογής παλαιών αποτυχημένων

δικών του προβλέψεων, ώστε να “ταιριάζουν” δήθεν σε σύγχρονα γεγονότα... Είναι η γνωστή μέθοδος, που χρησιμοποιούν οι περισσότεροι αιρετικοί, (Μάρτυρες της “Σκοπιάς” κ.ά.), καθώς όχι μόνο προσαρμόζουν συνεχώς τις “ερμηνείες” τους, αλλά και φροντίζουν να αποκρύπτουν προηγούμενες εκδόσεις που μιλούσαν γι’ αυτές. (Εν προκειμένω, πολλοί ερμηνεύουν τη διακοπή κυκλοφορίας του περιοδικού «**Σάλπισμα**» ακριβώς ως μια τέτοια προσπάθεια, για να ξεχαστούν παρόμοιες ατυχείς δημοσιεύσεις).

Από αυτές τις “διορθώσεις” σημειώνουμε ενδεικτικά:

(α) Ενώ πάντοτε έλεγε και έγραφε ότι η «συκή» είναι το ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ, τώρα την “ερμηνεύει” ως «**την αναβίωση της θεοκρατίας στο Ισραήλ**» (σελ. 11).[*]

(β) Ενώ άλλοτε έλεγε ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση (τότε ΕΟΚ) θα απαρτίζεται από πέντε ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΕΣ και πέντε ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΕΣ (ερμηνεύοντας το «μέρος μεν πηλού μέρος δε σιδήρου»), τώρα μιλάει για «**διατάξεις που θα οδηγήσουν στην εμφάνιση του σκληρού πυρήνα ή ομοσπονδίας των δέκα εθνών**» (σελ. 28).

(γ) Ενώ ο ίδιος και το περιβάλλον του παλαιότερα ερμήνευαν το «χάραγμα» του 666 ως το bar code, τις ακτίνες λέιζερ, τα ένθετα τσιπάκια κ.λπ., τώρα πλαγίως παραπέμπει στις πιστωτικές κάρτες, χωρίς όμως να γίνεται σαφής (σελ. 39-40).

Αλλά τα σοβαρά προβληματικά σημεία στις σκέψεις του κ. Κ.Θ. είναι αλλού, όπως π.χ.

(α) Ενώ αναφέρει ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ σχετικά με το μεσανατολικό πρόβλημα και το αν θα χτιστεί η Βαβυλώνα, **ΑΠΟΣΙΩΠΑ ΕΝΤΕΛΩΣ ΤΟ 1/3 ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ**, αφού αφήνει έξω από τους υπολογισμούς του τις Ηπεί-

ρους της Βόρειας και Νότιας Αμερικής και της Ωκεανίας.

(β) Διαψεύδει τη Βίβλο, που λέει ότι «**η Βαβυλών, η δόξα των βασιλείων, το ένδοξον καύχημα των Χαλδαίων, θέλει είσθαι ως ότε κατέστρεψεν ο Θεός τα Σόδομα και τα Γόμορρα· ουδέποτε θέλει κατοικηθή ουδέ θέλει κατασκηνωθή έως γενεάς και γενεάς**» (Ησ. 13/ιγ/19-22).

Ο κ. Θ.Κ. είναι δικηγόρος και γλωσσολογός και δε μπορεί να αγνοεί ότι η φράση «**ουδέποτε θέλει κατοικηθή**» δε θα μπορούσε να σημαίνει κάτι άλλο. Το «**ουδέποτε**» σημαίνει **ΟΥΔΕ ΠΟΤΕ!** Άραγε ο κ. Θ.Κ. όταν ψάλλει τον ύμνο με αριθμό **190** από το *Υμνολόγιο της Κοινωνίας των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών* που στην Επωδό λέει: «**Ουδέποτε, ουδέποτε, Αυτός δεν με εγκαταλείπει, δεν με αφήνει ποτέ**», εννοεί ότι ΜΠΟΡΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΤΟΝ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΠΕΙ;..

(γ) Όσον αφορά την ερμηνεία του περι Ρως, Μεσέχ και Θουβάλ (σελ. 29 και 31), αυτή είναι παντελώς αστήριχτη γλωσσολογικά και ιστορικά. (Βλ. «Τ» Σεπτ.-Οκτ. 99). Τον καλούμε δε να θυμηθεί ότι κάποτε ο ίδιος δίδασκε ότι οι Πέρσες, Αιθίοπες και Λύβιες, που αναφέρονται στο κεφ. 38/λη του Ιεζεκιήλ ήταν οι κάτω από κομμουνιστική ρωσική επιρροή χώρες του Καντάφι, του Μπουμεντιέν και του Μεγκίστου, έλπιζε δε πως γρήγορα οι Ρώσοι θα ανέτρεπαν υπέρ αυτών το καθεστώς του Σάχη, γεγονός που δεν έγινε υπέρ των κομμουνιστών της Ρωσίας αλλά ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΙΣΛΑΜΙΣΤΩΝ ΜΕ ΤΗ ΒΟΪΘΕΙΑ ΤΩΝ ΗΠΑ... (Ας θυμηθεί επί πλέον και κάποιον “ύμνο” που έψαλλαν στην Κατασκήνωση της εκκλησίας του στο Σούνιο για τους Άραβες ηγέτες στον πόλεμο των 6 ημερών και άρχιζε με τα λόγια “Τρεις στρατηγοί ξεκίνησαν να παν...”).

(δ) Αναφέρει ανακριβώς και χωρίς αποδείξεις την δήθεν ανακάλυψη της ΚΑΘΑ-

ΡΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΔΑΜΑΛΗΣ (σελ. 34). Η αλήθεια είναι ότι αν και πολλές δαμάλες έχουν γεννηθεί μέχρι σήμερα υποψήφιος για τον εν λόγω “ρόλο”, ωστόσο **ΚΑΜΙΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΓΙΝΕΙ ΑΠΟΔΕΚΤΗ** από τους ραββίνους. (Βλέπε απέναντι φωτογραφία).

Το βιβλίο έχει και σημαντικές ανακρίβειες. Στους παλαιούς Ισραηλίτες η νύχτα ΔΕΝ ακολουθούσε την ημέρα (σελ. 12), αλλά αντίθετα ΠΡΟΗΓΕΙΤΟ (Γεν. 1/α/5 κ.λπ.). Επίσης καμιά γνωστή πηγή δεν αναφέρει το σενάριο για τους φρουρούς του Ναού που παρουσιάζονται στις σελ. 12-13.

Και μια τελευταία παρατήρηση. Στη σελ. 37 ο κ. Θ.Κ. γράφει:

«Πολλές θρησκευτικές κινήσεις στις Η.Π.Α., σήμερα, πιστεύουν και διακηρύττουν όπως γράφτηκε στον τύπο ότι ο Αντίχριστος μέλλει τώρα να εμφανιστεί στη Βαβυλώνα.»

Πρώτα θα τονίσουμε εκείνο το «**ΤΩΡΑ**» και θα τον ρωτήσουμε ευθέως: **Αν το «τώρα» σημαίνει ΤΩΡΑ, σε ποιο ΤΩΡΑ κατά τη γνώμη του θα «εμφανιστεί ο Αντίχριστος στη Βαβυλώνα»** (sic);

Επίσης, **ΤΙ ΑΞΙΑ ΕΧΟΥΝ ΓΙ’ ΑΥΤΟΝ ΟΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΣΤΙΣ ΗΠΑ;** Μήπως από τις ΗΠΑ δεν έχουν εκπορευτεί οι περισσότερες και χειρότερες ΠΛΑΝΕΣ των τελευταίων αιώνων; Και μήπως είναι στοιχείο ΣΚΟΠΙΜΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΕΠΙΛΟΓΗΣ ότι σε όλο το βιβλιαράκι οι Η.Π.Α. αναφέρονται **ΜΟΝΟΝ ΕΔΩ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ ΑΛΛΟΥ;**

Μήπως χωρίς να το καταλαβαίνουν, ο συγγραφέας και οι εκδότες του εν λόγω “βιβλίου” έγιναν πιόνια του Χριστιανικού Σιωνισμού που υπηρετεί εθνικιστικά και πολιτικά συμφέροντα και όχι την Εκκλησία του Θεού;

Για την ιστορία σημειώνεται ότι οι εκδόσεις «Πέργαμος» διένειμαν προ καιρού

Η πλέον ειδική σελίδα του Ινστιτούτου του Ναού στο Ισραήλ διαψεύδει την δήθεν ανακάλυψη της ΞΑΝΘΗΣ ΔΑΜΑΛΗΣ

The Temple Institute website screenshot shows a news flash dated April 8th, 2002. The headline reads: "Update: In November, 2002, the red heifer born in Israel in April became disqualified." Below this, it says "NEWS FLASH: Red Heifer Born in Israel!" and "April 8th, 2002". The text continues: "It can now be revealed that less than one month ago, a red heifer was born in Israel. After the heifer's owner contacted the Temple Institute, on Friday, April 5th, 2002, Rabbi". At the bottom, a quote states: "«Ενημέρωση: Η ξανθή δάμαλις που γεννήθηκε στο Ισραήλ τον Απρίλιο, κρίθηκε ακατάλληλη το Νοέμβριο του 2002.»"

δωρεάν το βιβλίο του Joachim Langhammer με τίτλο «**Τι θα απογίνει ο κόσμος μας;**» Στις πολύ πιο διαφωτιστικές (τούτη τη φορά γεμάτες) 164 σελίδες του αποκαλύπτονται οι πηγές του κ. Θ.Κ. και των ομοϊδεατών του, που εν πολλοίς ευθύνονται για τους πρόσφατους πολέμους στις χώρες της Μέσης Ανατολής.

Αντί λοιπόν ο κ. Θ.Κ. και οι Εκδότες της “Περγάμου” να ασχολούνται με θέματα που ούτε τους ανήκουν ούτε έχουν αποδειχθεί κατάλληλοι να χειρίζονται, μάλλον θα έπρεπε να απασχολούνται με το ερώτημα: Πού οδήγησαν την εκκλησία που παρέλαβαν από τον Κώστα Μεταλληνό και σε ποια θλιβερή κατάσταση μέλλουν να την παραδώσουν... ☹

[*] Ο Σ. Μακρής, συνεργάτης του κ. Θ.Κ., στο βιβλίο “**Βίβλος και Ισραήλ**”, Αθήνα 1972, σελ. 102, γράφει: «(...) για τους πιστούς αποτελεί επίσης την εκπλήρωση μιας θαυμαστής προφητείας την οποίαν ο Ιησούς είπε δύο χιλιάδες περίπου χρόνια πριν (...) (Λουκ. α΄ 24). Η Ιερουσαλήμ έπαυσε να πατήται υπό εθνών. Είναι σήμερα η πρωτεύουσα του Κράτους του Ισραήλ!... Τι άλλο πρέπει να περιμένωμε λοιπόν, παρά τον Κύριο ναρθή; Οι πιστοί, στην εκπλήρωση αυτής της προφητείας πρέπει να δουν την ώρα της αρπαγής που πλησιάζει!...» (Τα έντονα στοιχεία του «Τ») και αυτά ήδη πριν από 30 χρόνια...

ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ (:)

ΤΑ ΙΕΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΟΣΙΑ... (1)

Αλλη μια φορά έκανε το θαύμα του ο Αρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος, δίνοντας με τη συμπεριφορά του αφορμή στα ΜΜΕ να λοιδορήσουν και το πρόσωπό του και, κατ' επέκταση, την Εκκλησία.

Κάθε λογικός άνθρωπος δικαιούται να ρωτήσει τι γύρευε ο άνθρωπος ανάμεσα στο πλήθος που αποθέωνε τους ποδοσφαιριστές της Εθνικής στο Παναθηναϊκό Στάδιο; Επιπλέον όμως δικαιούται να ρωτήσει ποια ήταν η σημασία και η σκοπι-

μότητα όλων εκείνων των "λόγων" που τους απήυθυνε, ανακατεύοντας εθνικισμό, Ορθοδοξία, πατριδοκαπηλία και θρησκευιοκαπηλεία;

Δεν είμαστε οι κατάλληλοι για να εκτιμήσουμε τις επιδόσεις των επαγγελματιών του ποδοσφαίρου, συγκρίνοντας ωστόσο τη διακριτική

στάση του Προέδρου της Δημοκρατίας με τη θλιβερή παρουσία και τα φληναφήματα του Αρχιεπισκόπου, μόνο μια λαϊκή παροιμία έρχεται στο νου: «**Όπου γάμος και χαρά η Βασίλω πρώτη**». Αυτό όμως δεν τιμά ούτε το πρόσωπο ούτε το θεσμό που εκπροσωπεί.

ΤΑ ΙΕΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΟΣΙΑ... (2)

Δεν ήταν όμως μόνο η παρουσία του στο Στάδιο που προκάλεσε τα επικριτικά σχόλια για την επιλογή του να απονείμει το "Χρυσό Σταυρό της Αρχιεπισκοπής Αθηνών" στους παίκτες της εθνικής ομάδας επειδή νίκησαν στο πανευρωπαϊκό πρωτάθλημα... Ήταν και η προ-

σπάθειά του να καπηλευθεί θρησκευτικά τις επαγγελματικές επιτυχίες των ποδοσφαιριστών για να κάνει δημόσιες σχέσεις της κρατικής υπηρεσίας που εκπροσωπεί. Έτσι είπε:

«Μη ξεχνάτε άλλωστε ότι προβάλλετε μια Ελλάδα πλούσια, με ιστορία και παράδοση. Μια ορθόδοξη χώρα που για πρώτη φορά παίρνει την πρώτη θέση μέσα στην Ευρώπη. Σας σφίγγουμε το χέρι και σας ευλογώ εξ ονόματος της Εκκλησίας της Ελλάδος με πολλή αγάπη, με πολλή συγκίνηση με όλη μου την καρδιά.»

Ξέχασε όμως ο κ. Χριστόδουλος, ή τεχνηέντως απεσιώπησε, εκείνο πως όλος ο κόσμος γνωρίζει, ότι δηλαδή ο Γερμανός προπονητής κ. Ρεχάγκελ, στον οποίο όλοι αποδίδουν τη νίκη –εξ ου και ο αγώνας για να παραμείνει στην Ελλάδα– ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ. Μπορεί να είναι Καθολικός ή Διαμαρτυρόμενος, όπως οι περισσότεροι Γερμανοί. Σίγουρα όμως δεν είναι Ορθόδοξος. Εκτός κι αν ο κ. Χριστόδουλος αποφάσισε να τον κάνει ΕΠΙΤΙΜΟ “ΟΡΘΟΔΟΞΟ”, όπως η Δήμαρχος τον έκανε επίτιμο δημότη Αθηνών...

Σημειώνεται ότι ο κ. Ρεχάγκελ ασπάστηκε το χέρι της Δημάρχου Αθηναίων, όχι όμως και του κ. Χριστόδουλου. Αυτό το έκανε ανελλιπώς ο λιπαρός διάκονος της αρχιεπισκοπικής συνοδείας κάθε φορά που έδινε στον Αρχιεπίσκοπο ένα παράσημο...

Αλλά ούτε και είναι αλήθεια ότι η ορθόδοξη χώρα μας «για πρώτη φορά παίρνει την πρώτη θέση μέσα την Ευρώπη». Ξέχασε ο κ. Χριστόδουλος πως έχουμε και άλλα πρωτεία, όπως π.χ. στις εκτρώσεις, στο κάπνισμα, στα ατυχήματα, στη διαφθορά κ.λπ.

Με την πολυλογία του, λοιπόν, ο κ. Χριστόδουλος προσβάλλει και τον εαυτό του και την Ορθοδοξία, που ως τώρα δεν ήταν ικανή να εξασφαλίσει τη νίκη σε μια "Ορθόδοξη χώρα", αλλά και τον Θεό, που με τη συμπεριφορά τους κάποιοι ιεράρχες κατεβάζουν στο επίπεδο του πεζοδρομίου, όταν ζητούν από Αυτόν να συντελέσει για τη νίκη της δικής τους ομάδας. Και τι πρέπει να κάνει ο Μεγαλοδύναμος, αν το ίδιο κάνουν και οι ιε-

Ο κ. Ρεχάγκελ με τον σταυρό της Αρχιεπισκοπής, ασπάζεται το χέρι της Δημάρχου Αθηναίων.

ράρχες της Πορτογαλίας και όλων των υπόλοιπων χωρών;

Αιδώς, Μακαριότατε! Καλύτερη υπηρεσία θα προσφέρατε αν περιοριζόσασταν μόνο στα κύρια καθήκοντά σας. Εκτός κι αν θέλετε να καταντήσετε την Εκκλησία ως μια ακόμη "παράγκα" του ποδοσφαίρου...

ΤΑ ΙΕΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΟΣΙΑ... (3)

Έγινε και κάτι άλλο, που όμως πέρασε σχεδόν απαρατήρητο. Όπως μας πληροφόρησαν αγαπητοί αναγνώστες, σε πρωινή εκπομπή της ΕΤ1 αμέσως μετά τη νίκη της Ελλάδας επί της Τσεχίας, απαντώντας στον αέρα σε ερώτηση του δημοσιογράφου κ. Αντ. Πανούτσου, «Πες μας τι θέλεις τώρα από την Ελλάδα; Θέλεις την Ελληνική υπηκοότητα;» ο Όττο Ρεχάγκελ απάντησε: «**ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΘΕΛΩ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΙΝΑΙ ΝΑ**

ΔΙΑΒΑΣΟΥΝ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ. ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ».

Εκείνο που δεν είπε, ως όφειλε, ο κ. Χριστόδουλος, το έκανε ο ετερόδοξος κ. Ρεχάγκελ ...

ΤΑ ΠΡΟΒΑΤΑ ΣΤΑ ΙΧΝΗ ΤΟΥ ΠΟΙΜΕΝΑ...

Υστερα από τα παραπάνω θλιβερά, μόνο ως αθώο λάθος θα μπορούσε να χαρακτηριστεί η δήλωση του αρχηγού της Εθνικής κ. Θ. Ζαγοράκη, σύμφωνα με τον οποίο «**Η ελληνική ψυχή ήταν και θα είναι πάντα**

το καλύτερο αγαθό που μπορεί να δώσει ο Θεός». Κανείς δε θα κρίνει τον κ. Ζαγοράκη που είναι υπερήφανος για την

καταγωγή του. Κάποιος όμως έπρεπε να του είχε πει ότι ΟΛΕΣ ΟΙ ΨΥΧΕΣ ΕΙΝΑΙ ΙΔΙΕΣ ΚΑΙ ΙΣΕΣ, επειδή ο Θεός δίνει «εις πάντας ζωὴν και πνοήν και τα πάντα· και έκαμεν εξ ενός αίματος παν έθνους ανθρώπων» (Πράξ. 17/ιζ/25-26) και ότι «δεν

είναι προσωποληψία παρά τω Θεώ» (Ρωμ. 2/β/11). Όταν όμως οι εκκλησιάρχες ομιλούν και πράττουν ως ανωτέρω, τι θα μπορούσε να περιμένει κανείς από έναν απλό ποδοσφαιριστή; **❶**

ΠΟΔΟΦΑΙΡΙΚΟΣ ΕΘΝΙΚΟΣ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ

Δεν έχουν όμως όλοι οι κληρικοί την “α-δυναμία” του κ. Χριστόδουλου. Γράφοντας π.χ. στην εφημερίδα “**Εκκλησιαστική Παρέμβαση**” (Ιούν. 2004) ο π.Θ.Α.Β. σχολιάζει:

“Πώς αντιλαμβάνονται την Ελλάδα και την ελληνικότητα όλοι οι νεαροί, κυρίως, πανηγυριστές των ποδοσφαιρικών μας επιτυχιών; Τι είναι γι’ αυτούς η “Ελλαδάρα του Ρεχάγκελ”; Θα μπορούσαν, άραγε, να πανηγυρίσουν την ήττα μας μαζί με τους αντιπάλους μας, όπως έκαναν μαζί μας οι “αιρετικοί” Πορτογάλοι; (...) Παιχνίδια, άλλωστε, κάναμε· δεν αγωνιζόμασταν για τα όσια και ιερά του έθνους μας, ούτε για την

διατήρηση της σωτήριας πίστης μας, ούτε για το αιώνιο νόημα της ζωής μας.”

Σωστός ο παραπάνω προβληματισμός, όμως από ένα όχλο που διψάει για συγκινήσεις, θεάματα και λαοσυνάξεις –όχι σπάνια κάτω από την επήρεια φανατισμού, αλκοόλ και ναρκωτικών ουσιών– άλλοι εκκλησιαστικοί πατέρες φροντίζουν να εκμεταλλεύονται κάθε ευκαιρία για την αυτοπροβολή τους. **❶**

ΑΛΛΕΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΕΣ ΑΣΤΟΧΙΕΣ...

Ανάμεσα στις πολυάριθμες αστοχίες γύρω από τους Ο.Α. σημειώνουμε μια έκδοση της Ελλ. Ευαγγελικής Εκκλησίας, που έφτασε στα χέρια μας, με τίτλο «**Διονύσιος και Δάμαρις**». Πρόκειται για την φανταστική “ιστορία” δύο παιδιών της αρχαίας Αθήνας –έφηβων που αγαπιόντουσαν–, και οι οποίοι δήθεν έμαθαν για τον Παύλο και δήθεν πήγαν να τον συναντήσουν και δήθεν «έτσι άρχι[σ]ε η πιο όμορφη ιστορία γι’ αυτήν την πόλη...».

Θεωρούμε άστοχη την επιλογή του σεναρίου, κυρίως όμως των ονομάτων, που φυσικά δεν έχουν σχέση με τους αληθινούς ήρωες της επίσκεψης του Παύλου

στην Αθήνα (Πράξ. 17/ιζ). Επιπλέον, στο έντυπο δεν υπάρχει ούτε μία φορά η λέξη αμαρτία, ούτε μία αναπομπή στην Καινή Διαθήκη, ούτε κάποιο σαφές “χάπι εντ”...

Μια δαπανηρή έγχρωμη έκδοση που ειλικρινά δεν κατανοήσαμε τη σκοπιμότητά της.

(Παρεμπιπτόντως η ιστοσελίδα www.agonas.gr, όπου παραπέμπει το εν λόγω έντυπο, ως τη στιγμή που το τεύχος μας πήγε στο τυπογραφείο ήταν εκτός λειτουργίας.) **❶**

ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ

Ο αγώνας για ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ που δίνει τούτο το περιοδικό δεν είναι εύκολη υπόθεση, όπως μπορεί να νομίζουν οι αναγνώστες του. Η δυσκολία δεν έγκειται στην απόφαση των συντελεστών της έκδοσης να παραμείνουν σταθερά έξω και μακριά από κάθε μορφής εξάρτησης και ταύτιση με σχήματα και πρόσωπα της σύγχρονης ή παλαιότερης εκκλησιαστικής ιστορίας. Η δυσκολία συνίσταται στην αδυναμία κάποιων, να καταλάβουν και να πιστέψουν σ' αυτήν ακριβώς την αφοσίωσή μας. Γι' αυτό ακριβώς το λόγο αναγκάζομαστε κάθε τόσο να ΔΙΑΒΕΒΑΙΩΝΟΥΜΕ ότι, **εδώ δεν προβάλλεται τίποτα και κανένας άλλος πέρα από ΤΟΝ ΣΩΤΗΡΑ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ και το έργο που Εκείνος έκανε χάριν ημών των αμαρτωλών.** Κάθε άλλη σκέψη είναι έξω και πέρα από τις προθέσεις και την ειλικρινή προσπάθειά μας.

Έχει παρατηρηθεί πως κάθε φορά που γράφουμε κάτι για τους δήθεν “προφήτες”, θίγονται οι Πεντηκοστιανοί (βλ. σελ. 14)· κάθε φορά που γράφουμε για ποιμένες τους, θίγονται οι Ευαγγελικοί· και τώρα που γράφουμε για τους ιεράρχες, προφανώς θα θιγούν κάποιοι Ορθόδοξοι αναγνώστες μας.

«Τι λοιπόν θέλομεν ειπεί προς ταύτα;» θα ρωτήσουμε σαν τον απόστολο Παύλο. **«Θέλομεν αποσιωπήσει τα γεγονότα, διά να μη δυσαρεστήσωμεν τους αναγνώστας; Μη γένοιτο».**

Η αλήθεια δεν είναι αρεστή στον κόσμο· δυστυχώς, όμως, συχνά δεν είναι αρεστή ούτε στους δασκάλους που υποστηρίζουν πως την κηρύττουν —ίσως κυρίως σ' αυτούς— όπως και στους χριστιανούς εκείνους που καταδέχονται να γίνουν τυφλοί οπαδοί ανθρώπων και παραδόσεων.

Ευτυχώς, όμως, που δεν είναι όλοι αυτού του πνεύματος. Οι περισσότεροι από τους αναγνώστες του «Τ» αγαπούν την αλήθεια και θέλουν να την ακούνε, ακόμη κι αν είναι πικρή ή θίγει κάποιους θεσμούς και τους εκφραστές τους. Οι πνευματικοί μας δάσκαλοι, μας έμαθαν πως μια κύρια διαφορά της Αγίας Γραφής από τα κοσμικά συγγράμματα είναι ότι ΔΕΝ ΑΠΟΣΙΩΠΑ τις ατέλειες και τα λάθη των ηρώων της. Γιατί, άραγε, δεν πρέπει να ισχύει το ίδιο και σήμερα; Μήπως οι σημερινοί “πρωταγωνιστές” είναι χωρίς λάθη ή αυτοί δικαιούνται ειδικής μεταχείρισης και ασυλίας;

Εν πάση περιπτώσει, εκείνοι που ενοχλούνται από αυτά που γράφονται εδώ, ας φροντίσουν να μη γίνονται ΤΑ ΑΠΡΕΠΑ στις εκκλησίες τους, διότι ο «Τ» θα συνεχίσει ΝΑ ΛΕΕΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ πάντοτε και προς πάντας. T

«Περί εξομολογήσεως»

Το περιοδικό αυτό αποδίδει μεγάλη αξία στην εξομολόγηση – αν προτιμάτε, ακόμη και στον όρο «το μυστήριο της εξομολόγησης». Αυτό όχι επειδή υπάρχει στην εξομολόγηση κάτι μυστηριακό ή μαγικό, ούτε για να υποστηρίξουμε το ρόλο κάποιου ειδικού “μεσίτη”, αλλά επειδή αναγνωρίζουμε πόσο ΔΥΣΚΟΛΟ –και γι’ αυτό ίσως τόσο ΣΠΑΝΙΟ– είναι να δεις ή να ακούσεις μέσα σε κάποια εκκλησία να παραδέχεται κάποιο λάθος του ένας που βρίσκεται «σε θέση υπεροχής».

Αυτό ισχύει όχι μόνο όταν αφορά την ατομική και οικογενειακή του ζωή, αλλά επίσης και όταν αφορά κάποιο δόγμα της εκκλησίας του που αποδείχθηκε λανθασμένο ή τη διδασκαλία και πρακτική.

Είναι για τούτο που επιλέξαμε να παρουσιάσουμε σ’ αυτό το τεύχος τρία θετικά παραδείγματα τέτοιας εξομολόγησης από ανθρώπους που κατέχουν σημαντικές θέσεις στην Ελλαδική Εκκλησία (σελ. 16-21) αλλά και δύο αρνητικά παραδείγματα ανθρώπων από το χώρο των Διαμαρτυρομένων οι οποίοι, ατυχώς, προσπαθούν να συγκαλύψουν λάθη και κακές πρακτικές (σελ. 14 και 25-27).

Τούτο δεν το κάνουμε με σκωπικότητα, κακεντρέχεια ή χαιρεκακία. Το κάνουμε με την ελπίδα μήπως άλλοι διδαχθούν από το θετικό ή το αρνητικό παράδειγμα. Αν τώρα κάποιοι αναρωτηθούν κατά πόσον με τούτο υπάρχει ελπίδα να αλλάξει κάτι στην κρατική εκκλησία ή στις άλλες, δεν είναι αυτό που μας απασχολεί.

Εκείνο που μας προβληματίζει βαθύτατα, είναι τότε οι χριστιανοί θα μάθουν την αποστολική προτροπή: **«Απορρίψαντες το ψεύδος, λαλείτε αλήθειαν ένας μετὰ του πλησίον αυτού· διότι είμεθα μέλη αλλήλων»** (Εφεσ. 4/8/25) και την άλλη που λέει: **«Εξομολογείσθε εις αλλήλους τα παίσματά σας και εύχεσθε υπέρ αλλήλων, διά να ιατρευθήτε»** (Ιάκ. 5/ε/16) και θ’ αποφασίσουν να τις πραγματοποιήσουν στη ζωή τους.

Επείλους, μόνο μια σωστή διάγνωση της ασθένειας και μόνο μια ειλικρινής προσέγγιση σ’ αυτήν μπορεί να οδηγήσει σε θεραπεία.

Δεν νομίζουμε ότι υπάρχει ένας που να διαφωνεί ότι η εκκλησία στη χώρα μας και άρρωστη είναι και θεραπεία χρειάζεται. Εμείς αυτό και το αναγνωρίζουμε και το ομολογούμε και «το πολέμαμε». Εσείς τι κάνετε από το μέρος σας; ❶